FRUCTUL OPRIT

însemnări dintr-o căsnicie

Leanne Tankel

Virgo eBooks

FRUCTUL OPRIT

însemnări dintr-o căsnicie

de Leanne Tankel

Finalistă în 2011 a Santa Fe Writers Project
Literary Awards

Disclaimer: Această carte reprezintă o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produse ale imaginației autorului și sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, este o coincidență.

Fructul Oprit. Însemnări dintr-o căsnicie
Copyright © 2013. Leanne Tankel și Virgo eBooks Publishing. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin autorului, reprezentat de editura Virgo eBooks. Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este interzisă fără acordul prealabil scris al autorului și editurii.

Traducere din limba engleză și note de subsol de Irina Botezatu
Copertă: Constantin Dancu - Virgo eBooks
Tehnoredactare: - Virgo eBooks
Publicat de editura: Virgo eBooks Publishing
4800 Basin Harbor Rd, Vergennes, VT, USA
www.virgoebooks.com
Ianuarie 2013

Broken Hallelujah. Notes from a marriage by Leanne Tankel
Copyright © 2012. Leanne Tankel.
Published by: Virgo eBooks Publishing
www.virgoebooks.com
December 2012

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

PARTEA ÎNTÂI

„Şi care din recomandările medicului le respecţi mai exact zilele astea?” întrebă Sully.
„Toate”, răspunse Carl privind spre tavan. „Fiecare.”
„Şi te-a sfătuit să bei, să fumezi şi să te culci cu toate femeile?”
“Numai astea nu”, zâmbi Carl ameţit. „Acestea nu sunt recomandări rezonabile. Nu mi le-ar fi dat dacă mă cunoştea.”

Richard Russo - *„Nobody’s Fool”*

ERIC

În timp ce toate relaţiile cer atât o inimă generoasă cât şi un suflet iertător, căsnicia are nevoie în plus de abilitatea de a depăşi frustrările când aceleaşi păcate – dacă nu aceleaşi, atunci unele asemănătoare – sunt comise de soţ sau de soţie în mod repetat. În aceeaşi direcţie, este absolut esenţial ca ferocitatea sentimentelor care însoţesc aceste transgresiuni să se transforme în apreciere şi să fie aplicată în egală măsură acelor acţiuni spontane, expresii ale înţelegerii adevărate, care sunt atât de sincere încât pot fi văzute (sau înţelese greşit) ca anomalii.

De exemplu, mi se pare absolut adorabil, ca să nu mai spun incitant că Eric, după cincisprezece ani de căsnicie, poate – aşa cum a dovedit-o recent într-o sâmbătă noapte /duminică dimineaţa – să facă sex până adorm epuizată ŞI să mă trezească tot cu sex, nerăbdător şi cu afecţiunea unui puşti de şaptesprezece ani. Şi, deşi se poate (la fel ca un puşti de şaptesprezece ani) să ejaculeze prea repede, continuă să încerce să mă facă să ajung la orgasm, lăsând entuziasmul să-i scadă… doar puţin.

Când l-am întâlnit pe Eric, locuiam cu Brad în ceea ce numeam cu dragoste “căsuţa” – datorită camerelor mici care sugerau o locuinţă mai potrivită pentru personajele din povestea mea preferată “Albă ca zăpada şi cei şapte pitici”, în Charlottesville, VA. Ne mutasem în acest oraş universitar după ce absolvisem un profil de filologie în Boston, unde Brad devenise – în mare

parte datorită puternicii sale hotărâri şi prezenţei permanente atât ca umăr de sprijin cât şi ca partener de pahar – iubitul meu de consolare, după ce David mă părăsise pentru blonda cu sânii imenşi Shiksa, explicându-mi prin propriul raţionament oedipal răstălmăcit, că mama sa avea sânii imenşi, deci nu puteam să-l învinovăţesc.

Din fericire, într-o demonstraţie clasică de "roata se întoarce", nu fără – din partea mea – o subtilă urmă de haz de necazul altuia, ea l-a părăsit doar trei luni mai târziu pentru un iubit irlandez (tatăl ei era o optime irlandez, cine putea s-o învinovăţească?) care i-a promis călătorii exotice şi o slujbă în pub-ul părinţilor lui o dată stabiliţi în vechiul cartier al clasei muncitoare irlandeze, unde el crescuse.

După cum soarta a decis, cel mai bun prieten al lui Brad, Bill – un fan al vinului şi un diletant extraordinar – începuse recent dreptul la UVA, după ce punctajul său LSAT perfect şi în consecinţă curtarea neostenită a celor mai bune universităţi din ţară nu îi lăsase altă alegere. Nu că ar fi avut vreodată intenţia de a practica dreptul, dar toţi banii care i se ofereau îi dădeau şansa să facă încă trei ani ceea ce făcea cel mai bine: să petreacă – sau mai bine zis să organizeze şi să găzduiască petreceri elaborate pentru cercul său, mereu în creştere, de prieteni apropiaţi. Şi tot cum soarta a decis, Eric locuia vizavi de Bill în căminul studenţesc, lucru care i-a permis să fie rapid inclus în vraja magică pe care Bill Baker o emana din fiecare por al fiinţei sale; simplul fapt că Joe nu îşi dădea seama de efectul îmbătător pe care îl avea asupra muritorilor de rând cu care împărţea planeta îi mărea considerabil aşa zisul efect.

Acestea au fost cărările care s-au întâlnit şi circumstanţele fericite care m-au dus la acel "Wet Fest" (i.e. petrecere la piscină) infuzat cu bere, organizat la căminul studenţilor din ultimul an, de nimeni altul decât cel care va fi faimos – sau infam

– pentru aventurile sale, Bill Baker. Piscina era aglomerată cu studenţi timizi de anul întâi de la drept sau de la cursurile de business, pregătiţi să se îmbarce în ceea ce ştiau a fi o perioada din viaţa de studenţie determinantă pentru cariera lor. Era cu siguranţă un sentiment ciudat să ai un scop atât de opus cu cel ce părea să domine majoritatea participanţilor la petrecere: întâlniri de început, întrebări despre realizările personale şi ignorări evidente.

„De ce ai ales UVA? M-a întrebat nerăbdător un viitor student brunet când ieşeam din piscină şi îmi aranjam slipul. „Ah, nu sunt studentă", i-am replicat, „doar apar la chestiile astea cu speranţa că voi întâlni un viitor avocat sau posesor de MBA cu care să mă căsătoresc. Dacă nu se întâmplă, cel puţin am asigurate câteva beri de calitate. Dar tu? Care-i povestea ta?" am terminat. Simţind că poate să sară direct la pasul trei, tipul brunet a mormăit o scuză oarecare şi s-a îndepărtat în grabă. În acel moment, când zâmbeam satisfăcută, l-am văzut pe Eric. Nu aparţinea niciunui grup de studenţi care se formase pe marginea piscinei. Era întins pe un şezlong şi citea relaxat New York Times. Părea personificarea celor trei C (calm, cool şi cumpătat), şi purta un tricou Penn, acolo studiaseră atât tata cât şi bunicul. În realitate chiar semăna cu tata, dar când era mai tânăr; şi totuşi, mi-a apărut în minte ideea că lucrarea universului nu poate fi chiar la întâmplare la urma urmelor. Înzestrată cu o încredere în sine apropiată de nepăsare, m-am dus să mă prezint.

„Hei, tatăl meu a fost la Penn," i-am spus.

„Serios", mi-a răspuns, „în ce an a terminat?"

În ce an a terminat?, mi-am repetat în gând. De unde naiba să ştiu, m-am gândit, fiind mereu genul de persoană care consideră detaliile plictisitoare, atât de plictisitoare încât fiecare înştiinţare că un cec mi-a fost refuzat era un semnal că ar trebui să acord atenţie contului bancar.

„Şi bunicul meu a fost la Penn," am răspuns ca să evit întrebarea.

„De unde îl cunoşti pe Bill?" a schimbat subiectul, presupunând, mult mai corect decât tipul brunet din întâlnirea mea anterioară, că mulţimea era mult mai puţin generică.

„Este prietenul unui prieten," am răspuns, privind instinctiv în direcţia unde Bill şi Brad se înfruntau cu combina stereo a lui Bill într-o încercare încrezătoare de a o „aranja" destul de bine încât să redea Public Enemy la un volum care să sfărâme atât nervii cât şi pretenţiile mulţimii.

Fie că a simţit privirea mea întâmplătoare în direcţia lui sau a fost deodată alertat de radarul său de încornorat, Brad şi-a ridicat privirea şi a început să vină spre noi. Oprindu-se chiar lângă mine, atât de aproape că oasele șoldului ar fi putut să fuzioneze, a pus un braţ posesiv în jurul taliei mele în timp ce pe celălalt l-a întins pentru a da noroc cu Eric.

„Salut, sunt Brad," a început el, „după cum sunt sigur că Lauren (o privire de interes pe faţa lui Eric auzind pentru prima dată numele meu) ţi-a spus, ne-am mutat aici –împreună – după ce am terminat un master de filologie – împreună – în Boston. Am furat această frumuseţe de la UC (University of California) Berkeley (altă privire plină de interes) din braţele unui iubit dezamăgit (nu era nevoie să îl corectez cu povestea adevărată, cum am fost părăsită fără prea mare efort şi aproape că nu am ieşit din apartament două săptămâni de frică să nu izbucnesc în plâns în public) şi am adus-o la Charlottesville şi pentru a scrie în linişte şi pentru a bea în exces cu mine şi prietenul meu Bill Backer. Tu unde baţi? Drept sau afaceri?" a încheiat Brad, aproape fără suflu, efortul de a mă revendica.

„Amândouă," a răspuns Eric părând puţin amuzat, „sunt în programul JD/MBA, deci cred că

bat în ambele părţi" a încheiat Eric, schimbând cu totul analogia lui Brad despre „joc".

„Grozav" a răspuns Brad ezitând, „poate vii la cină la noi vreodată, dacă noi ăştia cu literatura nu te plictisim de moarte."

„Ba deloc; mi-ar plăcea să petrec timp cu tine şi cu Lauren", a răspuns Eric, încercând pentru prima dată numele meu şi, după cum îl vedeam, părea să-i placă senzaţia pe care i-o dădea în gură.

Văzând şi revăzând în minte întâlnirea mea cu Eric, eram foarte sigură de două lucruri: 1. Clar nu eram genul lui şi 2. În următoarele săptămâni, dacă nu luni, mare parte din energia mea o voi consuma complotând cât mai multe întâlniri cu el posibil. Al doilea item mai ales, nu se înţelegea bine cu longevitatea relaţiei mele cu Brad. „Relaţia era compromisă de când a început", am încercat să raţionalizez, când sentimentul de vinovăţie ameninţa să-mi îndepărteze hotărârea de a-l vedea mai des pe Eric. Chiar dacă Brad îmi arătase cât de romantic este să dansezi pe Chet Baker şi mă învăţase asocierea perfectă în funcţie de ocazie a spaghetelor Carbonara cu vinul alb sau roşu, îi lipsea într-un fel locul lui de necontestat în lume, fapt cu care nu puteam să mă împac deloc. Nu doream aroganţă – am avut să-mi ajungă pentru o viaţă în cele aproximativ şase săptămâni în care mi-am chinuit sufletul fiind cu David – ci felul acela de încredere indiscutabilă născută dintr-o relaţie uşoară, nu antagonistă, cu lumea. Brad îmi dăduse muzica lui Lloyd Cole, James McMurtry şi The Proclaimers; îmi lărgise repertoriul lecturii cu scrierile lui Peter Taylor, Charles Wright şi Rita Dove; mă salvase din disperare şi ură de sine după dezastrul cu David, dar purta adânc în el amărăciunea unuia care se vede – realist sau nu – ca fiind mereu în opoziţie cu forţele care conduc, dacă nu lumea, cel puţin locul său mic în univers.

Pe scurt, viaţa – cu toate regulile refractare şi convenţiile meschine– şi-a bătut joc de el. A

acceptat o slujbă de zi drept hamal la un hotel pentru că situaţia economică i-o cerea, şi Doamne, acel client avea dreptate când i-a spus lui Brad că va „mânca” apartamentul neconform cu cerințele unde Brad „îndrăznise” să-i pună bagajele. „Da domnule,”a răspuns Brad, „voi lucra fără odihnă să-mi corectez greşeala şi să vă fac şederea una plăcută”. Nu va fi decât mai târziu, când întunericul s-a aşezat peste centrul liniştit al oraşului Charottesville şi peste mintea neliniştită a lui Brad când el se va imagina, nu fără multă satisfacţie, ca fiind Michael Douglas în filmul din 1993 Falling Dawn.

Am atribuit realizarea finală a uniunii mele cu Eric unor shot-uri de Tequila consumate în grabă. După câteva luni de flirt lejer care devenea din ce în ce mai disperat, care a inclus o cină în căsuţă cu filet mignon gătit prea tare – complimentele mele şi ale îndemânării mele de a găti sau mai degrabă lipsa acesteia – şi cabernet scump – complimentele musafirului nostru permanent la masă, Bill – am realizat că situaţia îmi scăpa din mână, asta fiind puţin spus. Servilismul lui Brad când era în preajma lui Eric friza ostilitatea, ca şi cum stima extremă putea schimba ceea ce devenea rapid un fapt sigur, iar rezerva mea şi a lui Eric când eram unul în preajma altuia, care era aşa de pronunţată încât devenise o jenă atât pentru noi cât şi pentru ceilalţi prezenţi, depăşise de mult timp ridicolul. Era momentul să ne curăţam sau să ne murdărim şi să recunoaştem că ceva trebuia să se schimbe.

Hotărâtă să am această conversaţie într-o zonă neutră, i-am spus în treacăt lui Eric, când am dat la propriu peste el, alergând pe lângă complexul unde locuia atât de des că oricine m-ar fi văzut m-ar fi putut acuza pe bună dreptate că pândeam locul să dau o spargere, că prietena mea Katie dă o petrecere sâmbătă seara. Aşa cum a vrut soarta, sau în cazul acesta după cum planul bine întocmit a

prevăzut, Brad era în schimbul de week-end chiar în sâmbăta respectivă.

În noaptea petrecerii eram îmbrăcată să seduc, cu o rochie scurtă vintage, ciorapi plasă şi pantofi negri cu tocuri atât de înalte încât trebuia să am mereu grijă la postură, de frică să nu mă împiedic şi să cad în genunchi. Înainte să plec spre Katie, mi-am calmat nervi cu două pahare de vin alb băute repede unul după altul. Din fericire, ea stătea doar la vreo jumătate de kilometru de mine, deci dacă beam prea mult, puteam foarte bine să mă întorc pe jos acasă, …speram eu, cu Eric ca un cavaler lângă mine.

Când am ajuns, în jur de ora nouă, petrecerea era în toi. Katie locuia într-o casă cu cinci proaspăt absolvenţi UVA care nu acceptau gândul că trebuie să se maturizeze şi să părăsească Charlottesville. Cele două fete (una din ele fiind Katie), şi trei tipi care locuiau acolo erau determinaţi să petreacă un an de „tranziţie", astfel că toţi aveau slujbe în industria serviciilor: servirea cafelei, servirea mâncării, şi preferata mea, servirea informaţiei – care în principal presupunea ca angajaţii să poarte un panou greu de lemn din două bucăţi, în diverse intersecţii din Charlotesville, panou care făcea publicitate celor mai recente lichidări de stocuri din zonă.

Fiecare cameră din locuinţa lor studenţească avea o temă diferită pentru petrecere. O cameră era decorată ca o plajă, completată cu o piscină pentru copii umplută cu nisip şi pe barul improvizat se pregăteau cocktailuri cu căpşuni îngheţate. O parte din invitaţi, care fuseseră anunţaţi de dinainte de costumaţia potrivită pentru tema petrecerii erau în bikini sau în şorturi de surf simple. În altă cameră, pe o masă joasă era aşezat sushi, iar invitaţii desculți – papucii lor aşezaţi în rânduri comic de simetrice la uşă – putea să se servească cu sake rece sau la temperatura camerei. Ultima cameră din casă era pierdută într-o pâclă de marijuana –

care venea de la un joint şi de la două bong-uri cu apă – prin care se întrezăreau doi din rezidenţii casei prinşi intr-un joc de băut isteric, diferit de jocul tradiţional unde obiectivul era să arunci moneda într-un pahar de tărie, nu într-o cană plină de bere.

„Unde se duc dezmăţatele (deşi îmbrăcate cu gust) viitoare infidele?" m-am întrebat cu umor. Am început să rătăcesc cu nerăbdare, neştiind pe nimeni de la petrecere în afară de Katie şi colega ei, care erau ocupate cu îmbulzeala din ce în ce mai mare a invitaţilor care, fie că veneau fie că plecau, sau în ambele cazuri, vomau în baia de la parter.

„Eric nu vine" i-am explicat pesimist lui Katie, când am reuşit să-i reţin atenţia pentru o clipă.

„Am remediul perfect pentru inima ta frântă," mi-a spus zâmbind, conducându-mă cu încredere la camera plajă. Luând o sticlă deschisă de jumătate de litru de Tequila, a umplut trei păhărele şi mi-a ordonat „bea!". „Uite", a continuat rezonabil „după asta fie vei fi cu capul în toaletă, fie vei leşina pe pat – în ambele cazuri vei uita de durere." Părea o soluţie pe termen suspect de scurt, dar nu eram în stare să contrazic bunele ei intenţii, aşa că am făcut ce mi-a zis.

Era aproape de miezul nopţii când am ajuns acasă după ce am navigat cu grijă cei opt sute de metri de la Katie până în faţa uşii mele. „Poate că am halucinaţii", m-am gândit în sine când Eric şi Bill au prins formă la uşa mea. „Unde aţi fost?" i-am întrebat încercând cu disperare să nu tărăgănez cuvintele şi să nu mă împiedic pe tocuri când mă apropiam de ei. Am încercat să-mi imaginez cum mă vedeau ei, sau mai bine zis cum mă vedea Eric în acel moment, cu ciorapi plasă, faţa îmbujorată şi expresia tâmpă din cauza tequilei; mi-am imaginat că arătam aproape ca o candidată perfectă a unui tip dintr-o frăţie pentru o întâlnire-viol decât o

perspectivă de termen lung pentru unui viitor absolvent JD/MBA.

„Ai băut?” m-a întrebat Eric într-un mod ce mi s-a părut atrăgător de posesiv – care va deveni mai târziu un mod enervant de a mă controla.

„Doar câteva shot-uri de tequila”, am reuşit să spun.

„Uau, umblu după o băutoare de tequila”, a răspuns Eric, fie realmente impresionat sau realmente dezgustat; era greu de spus.

„Ei, mai bine vă las singuri”, interveni Bill. „Îmi pare rău că l-am furnizat atât de târziu, sau… devreme”, a spus uitându-se la ceas şi realizând că era aproape unu dimineaţa. Erau aşa de multe lucruri ciudate despre această situaţie, nu lipsit de importanță fiind faptul că „cel mai bun prieten” a lui Brad mi-l „aducea” în toiul nopţii, nici mai mult nici mai puţin, pe bărbatul care cu siguranţă va garanta finalul definitiv al poveştii Brad/Lauren. Iată-mă, de abia ţinându-mă pe picioare, în faţa casei, deşi o casă foarte mică, pe care o împărţisem cu un iubit vreme de şase luni, vorbind – sau încercând – cu alt bărbat pe care îl doream mai mult ca orice altceva în acel moment – cu excepţia poate, de a urina.

„Îmi pare rău” mi-a explicat Eric după ce Bill a plecat, „am tot încercat să ajung acasă la Katie dar Bill era hotărât să-şi ducă la bun sfârşit planurile de masă, băut şi întâlnirile din seara asta, şi nu am reuşit să-l conving să mă ducă la petrecere mai devreme.” După cum s-a confirmat, Bill Baker, cel de neoprit, îl luase pe Eric într-o odisee culinară care a inclus friptură cu piper la C&O, momiţe la Duners, la final vulcan de îngheţată şi în cele din urmă flirt – cu cea mai recentă cucerire a lui Bill – la Tokyo Rose. Se pare că prezenţa lui Eric îi dădea lui Bill un pic mai mult avânt în această ultimă aventură.

Înainte ca eu şi Eric să ne putem ajusta proximitatea corpurilor la o distanţă platonic

acceptabilă, farurile maşinii lui Brad ne luminau fluorescent vinovăţia. Brad a parcat pe alee şi s-a îndreptat spre noi desfăcându-şi papionul negru de la uniforma de hamal, ne-a privit expresiile stânjenite şi a remarcat: „Înţeleg!” trecând pe lângă noi, a descuiat uşa şi a dispărut înăuntru.

Lucrurile s-au precipitat după aceea. Chiar dacă eu şi Brad am continuat să împărţim o saltea, căsuţa noastră fiind prea mică pentru a ne permite să facem alte aranjamente pentru dormit, schimbul de lichide făcea parte din trecut – chiar dacă un trecut recent. Eric şi cu mine am început ceea ce ştiam amândoi că va fi relaţia definitorie a vieţii noastre de adulţi şi datorită acestei conştientizări, am fost capabili să ne adaptăm la noutatea ce o aducea celălalt fără teamă (de cele mai multe ori) sau nesiguranţă (în general).

M-am mutat într-o casă drăguţă cu două nivele a unui bucătar-șef de la un restaurant celebru din zonă; în plus, pe lângă spaţiul meu propriu în care eu şi Eric puteam creşte ca un cuplu, eram invitaţi să participăm la elaboratele serate pe care Lydia le organiza lunar. Cât despre Bill, a rămas aceeaşi persoană enigmatică, capabil fără efort să creeze două sfere de interacţiune socială, una rezervată lui Brad şi a seriei eclectice de tinere pe care le cucerea, şi alta pentru mine şi Eric şi relaţiile „mai mature”, pe care le cultiva mereu, cu proprietarii de afaceri locale, mai ales de restaurante, magazine de vinuri, şi proprietarii de podgorii.

Când drumurile noastre se întâlneau, Brad şi cu mine eram cordiali unul cu celălalt, fiecare din noi crezând în felul lui că celălalt a pierdut premiul – în mintea mea – sau – în viziunea lui Brad – s-a vândut prea ieftin. Cât despre mine şi Eric, ne-am desfătat în a crea ceea ce curând a devenit „noi”; pe lângă vinurile scumpe, sau nu atât de scumpe şi, uneori, a felurilor de mâncare dificil de pronunţat, aveam nopţile de fericire pură când ne cufundam împreună în abisul sigur al patului nostru…

TROC

Pentru că este adevărat că statul în care se întâmplă să trăim consideră instituţia căsătoriei atât de sfântă încât pentru a desface legăturile nefericite în cel mai bun caz, abuzive în cel mai rău, cuplul trebuie să dovedească eşuarea uniunii lor printr-un an întreg de separare conjugală, atunci, se pare că multe cupluri în dificultate vor rămâne sudate pentru ceva timp. Sexul în afara relaţiei nefericite este de asemenea pe nedrept interzis, lăsând probabil fiecare jumătate a întregului care se va dizolva în viitor să fie frustrată dincolo de orice speranţă sau să încalce clandestin regulile; date fiind aceste posibile circumstanţe de netrecut, divorţul pare imposibil iar separarea destul de improbabilă.

Acum, dacă legea ar permite doisprezece luni neconsecutive de abstinenţă, acest lucru ar putea fi realizabil şi ar permite ca procesul de părăsire a consortului sau a consoartei să devină un scop uşor de atins. La urma urmelor, cine vrea să ajungă la patruzeci de ani, după ce responsabilitatea unei sarcini şi a alăptatului a devenit doar o nostalgie a triumfului personal – corpul ei în sfârşit al ei din nou, imaginaţia ei mai mare decât repertoriul fanteziilor auto-satisfăcătoare – plină de dorinţă şi frustrată? Chiar dacă tonul acestei scrieri poate părea contradictoriu seriozităţii care stă la baza problemei de faţă, vă asigur că nu există nici o intenţie să glumesc despre realitatea irefutabilă că viaţa omenească susţine dorinţa sexuală!

Acestea erau gândurile mele într-o săptămână destul de solicitantă datorită unei stări induse de menstruaţie şi de neînţelegere maritală. Am ajuns amândoi la sfârşitul verii epuizaţi şi nerăbdători, recuperându-ne după două săptămâni de musafiri, zile haotice cu copii şi pregătiri pentru noul an şcolar. Schimburile verbale dintre soţ şi soţie (Eric şi cu mine) deveniseră, în mare, un şir de înjurături şoptite, punctate cu ordine, sub formă de rugăminţi, de îndeplinire a treburilor prin casă. Cu această stare de spirit am decis să mă folosesc de tot ce puteam pentru a mă sustrage de la sarcinile pentru care nu îmi găseam energie – oricât de mult aş fi încercat să mă conving. Sarcina de Sisif care trebuia îndeplinită era organizarea şi împăturirea grămezilor de rufe împrăştiate la întâmplare pe masiva întindere a patului nostru, şi – dacă asta nu era de ajuns – să fac patul, să schimb lenjeria de pat şi de plapumă cu cele curate care încă erau în uscător. Scoaterea şi spălarea lenjeriei mi s-a părut o idee bună când primul şuier al cofeinei de dimineaţă a lovit undele cerebrale, dar nu mai era aşa acum când era trecut de unsprezece şi cel de-al doilea pahar de chardonnay îmi amorţise simţurile spre o toropeală somnambulă. “Pot să fac sex şi în somn,” mi-am spus raţional concepând planul de a face schimbul pentru treburile din casă între corpul meu care se prăbuşea şi forţa herculeană a lui Eric.

“Poate“, m-am gândit resemnată “ultima noastră confruntare îl va face să ia în râs oferta mea.” Ei bine, e puţin spus că m-am înşelat. M-ar fi greu să găsesc marsupialul potrivit cu care să-i compar salturile şi săriturile cu care – aproape la propriu – a sărit în acţiune. În timp ce el muncea şi eu leneveam, am început să-mi fac reproşuri pentru noul nivel la care mă coborâsem. “Dar” rezonam cu mine, “nu a fost Eric cel care primăvara trecută a născocit bizarul program de slăbit? Pentru fiecare kilogram pe care îl pierdea îi ofeream diferite favoruri sexuale?” Îmi amintesc că am

refuzat să particip, mai ales pentru că multe dintre "favoruri" se terminau cu penisul lui în gura mea și cu mult înainte ca eu să fiu satisfăcută. Sper că acum să înţeleagă că, pentru ca trocul să funcţioneze cu succes, ceea ce se oferă trebuie să fie la fel (sau mai bun) decât ceea ce primeşte.

În aceeaşi categorie cu schimbul de treburi, responsabilităţi şi/sau favoruri cu soţul sau soţia, sunt şi compromisurile inerente ale cuplării (joc de cuvinte voit) a două persoane în una. Odată jurămintele pronunţate, sexul opus devine la fel de tabu ca şi slăvirea diavolului. Cultura noastră, chiar a conceput nişte expresii pentru a face majoritatea – dacă nu toate – contactele cu un potenţial obiect de dorinţă absolut interzise. Acum orice email sau camaraderie conţine potenţiala ameninţare a unei „aventuri emoţionale". Din partea mea, consider acest fel de "aventură" o pierdere de timp; dacă e să trec prin toată nebunia cu acuzaţii şi/sau vină, vreau ca cel puţin un potenţial orgasm să facă parte din ecuaţie. Deşi să fiu complet sinceră – aşa cum este arătat în multe pagini din cartea aceasta – sunt vinovată de MULTE aventuri imaginare.

Cea mai rea dintre cele din urmă şi cea care aproape mi-a distrus căsnicia dar şi pe mine este cea ce eu numesc incidentul Mark Ruffalo. Cine s-ar fi gândit că o simplă ieşire la film va avea un efect atât de profund atât asupra mea cât şi a libidoului meu? Privind personajul lui Mark Ruffalo, Paul, făcând sex cu Julianne Moore, în filmul din 2010 The Kids Are All Right, a fost un stimulent atât de puternic, încât timp de aproape o săptămână abia am accept să fac sex cu Eric, dezamăgirea fiind prea mare datorită faptului că corpul care era în mine nu era cel „prea sexy pentru cuvinte", al tăticul donator de spermă, îmbrăcat în geacă de piele. Oricât de multă l-am căutat pe internet setea mea nu părea să se potolească; asta nu mi se mai întâmplase din anii

pre-adolescenţei cu obsesia mea pentru Henry Winkler. „Nu poţi să te prefaci?” m-a întrebat sora mea. Ea nici nu văzuse filmul când mi-a sugerat asemenea absurditate.

Bineînțeles, compromisurile sunt mult mai variate decât cele legate de suprimare şi /sau idealizarea dorinţei sexuale. Uneori întregi planuri de viaţă şi vise trebuie să fie schimbate sau stopate pentru a face loc cerinţelor şi compromisurilor căsniciei şi vieţii de familie. O actriţă de comedie a spus-o aşa de bine când s-a referit la trecerea “naturală” lină de la căsătorie la sarcină şi la creşterea copiilor: “ies din vaginul tău pentru a intra pe visele tale.”[1]

Dar, pentru că egoismul nu este considerat un atribut feminin favorabil – mai ales în contextual căsătoriei şi al maternităţii – se fac concesii mereu. O prietenă, în timp ce lucra la obţinerea doctoratului în inginerie la o scoală Ivy League, a fost întrebată de îndrumătorul ei, după ce s-a născut cel de-al doilea copil, dacă scria o disertaţie sau avea grijă de familie. O reacţie exagerată la această întrebare ar include revolta chiar şi pentru simpla adresare a întrebării, dar o reflectare mai profundă poate ridica problema la o considerare filosofică. Într-adevăr, se întâmplă deseori doar privind în urmă – când nevoile copiilor chiar dacă nu mai puţin importante, sunt mai puţin presante – să vedem astfel aceste concesii care ne schimbă visele.

O altă prietenă care duce o viaţă pe picior mare în Upper East Side, în Manhattan, nedisimulând cine este sau ce vrea – atât de sinceră încât într-o felicitare de ziua surorii mele ajungea la concluzia că pacea în lume era pe locul doi după coapse mai subţiri ca dorinţă de zi de naştere – considera un mare inconvenient să lipsească de la ora de Pilates pentru a-şi vizita soţul în spital după ce a fost operat. Cel mai mare compromis l-a făcut în ziua când a fost de acord să se căsătorească cu el şi cu

“gura sa mare, felul lui de a controla totul, şi limitarea sa emoţională”, recunoscând că vergeturile de pe burtă rămase în urma naşterii şi schiul iarna în Aspen merită ceea ce ea numeşte realist “pactul ei cu diavolul”. Traiul în purgatoriu cu zâmbetul pe buze este modul în care cu succes îşi vinde sufletul…şi pentru ea, merită.

La sfârşitul zilei (sau al nopţii), restricţiile sexual nu sunt singurele motive pentru care să nu renunţi la o căsnicie care este de cele mai multe ori tolerabilă şi de alte ori satisfăcătoare. La fel ca multe lucruri în viaţa noastră, natura ciclică de genul am fost pe-aici şi vom mai trece, a iubirii, a sexului şi a căsniciei poate fi recunoscută, astfel încât orice denivelare pe drum nu ne face să o luăm la sănătoasa.

Poate reuşim să negociem satisfacerea, încercând – în acest caz – să nu scoatem toate motivele altruiste din ecuaţia căsniciei ca dintr-un tub bine stors de pastă de dinţi. Pot doar să sper că într-o zi, dacă Mark Ruffalo apare pe strada mea pe motocicleta sa vintage BMW, Eric îmi va da voie să-mi fac de cap cu el în schimbul unei luni întregi de spălat vase.

1 “they step out of your vagina to step on your dreams.”

SUMA PĂRŢILOR

„Uneori poţi vedea lumina în cel mai ciudat loc posibil dacă te uiţi bine la el.” Adevărul este că, deşi am avut mereu o atracţie la limita între a plăcea cu adevărat şi a iubi cu patimă The Grateful Dead – sentiment apărut cel mai sigur în anii pe care i-am petrecut trăind şi iubind (important aici din cauza unui anume fan Dead Head) în Berkeley, California – nu m-am gândit niciodată că voi cita chiar The Dead în scrierile mele – mai ales un citat atât de bine potrivit unui album de absolvire de liceu, dar s-a întâmplat.

Încă o dată, adevărul este că acesta a fost primul lucru la care m-am gândit în acea seară devreme, în Tippy’s Taco pe când priveam o interacţiune familială care pot să jur era asemănătoare în ton şi curs, dacă nu şi în subiect cu atât de multe alte interacţiuni – şi în consecinţă cu atât de multe sentimente rănite urmate de refuzul de a mai simţi ceva – dintre Eric şi mine. Deşi personajele cheie din această Tragedie – vezi genul dramatic – erau o mamă şi fiul adult, şi nu un soţ şi o soţie, traiectoria era aceeaşi: o simplă conversaţie dezgroapă o dinamică instabilă, care în schimb are atât de multe răni vechi care apar şi reapar ca ciupercile după ploaie.

Un bărbat tânăr, până în treizeci de ani, unchi grijuliu pentru copii cu care era, după cum voi afla mai târziu, ţinea un scaun de maşină pentru copii pe o mână, simultan reuşind să ajute un băieţel de doi ani să-şi comande cina şi să ia o cola de la dozator. Aşezându-se, băiatul a ales sucul mai întâi

dar imediat a început să mănânce – totuşi încet şi mofturos la fel ca mulţi puşti de doi ani – burittoul său cu fasole şi brânză. Curând, după ce bărbatul s-a aşezat cu băiatul de o parte a mesei, punând cu grijă scaunul de maşină în capătul celălalt al mesei, şi arătându-i fetiţei din el o strâmbătură care i-a fost răsplătită cu un zâmbet – mama bărbatului a intrat la Tippsy's cu mersul determinat al unui sergent de batalion.

„Trebuie să-şi mănânce cina", au fost primele cuvinte pentru fiul ei, observând că băieţelul îşi bea sucul.

„Mănâncă, mamă. De abia ne-am aşezat." „Hei, Alek, mănâncă să n-o supărăm pe bunica." A spus el întorcându-se spre băiat. Alek a luat o muşcătură şi s-a întors la sucul lui.

„Fără suc", a spus bunica, vizibil enervată. „Trebuie să mănânce", a continuat încruntându-se la fiul ei. „Mănâncă, mamă!" răspunse bărbatul încercând vizibil să-şi ţină ascuns văicăritul de băieţel şi să continue cu ceea ce presupun că era tonul de indiferenţă practicată, special pentru mama lui. „De ce trebuie mereu să critici?" „Uite, Alek, încearcă asta" i-a spus băieţelului, oferindu-i o furculiţă plină cu ceva ce semăna cu carne tocată, acoperită cu brânză, salată şi roşii.

„Nu atât de mult, e prea mare!" a răspuns bunica, fără să-şi reţină tonul alarmat din voce. Igorând-o, Alek a absorbit toată adunătura din furculiţă înainte să se întoarcă la sucul său.

„De ce a trebuit să-i iei suc? a continuat bunica, clar de neoprit.

„Te rog mamă. Mănâncă, totul e în regulă. De ce trebuie să critici mereu tot ce fac? A întrebat el, sclipirea ochilor de pisică apărând deja.

„Ei bine, gata, am terminat!" a aruncat clar ofensată. I-a sărutat pe Alek şi pe fetiţă înainte să iasă hotărâtă pe uşă.

Şi iată „lumina” care străluceşte nu doar asupra nefericitelor disfuncţionalităţi care cu siguranţă definesc multe din interacţiunile acelei mame cu fiul ei, dar şi – extrapolând la viaţa mea – asupra dinamicii care defineşte din ce în ce mai mult parcursul nostru marital – al meu şi al lui Eric – (şi suspectez şi al altor parcursuri maritale), care ar putea fi definită ca: a încerca, apoi a încerca prea mult şi apoi a nu-ţi mai da silinţa deloc. Ceea ce trebuiau să facă acea mamă şi fiul ei – ce Eric şi cu mine trebuia să facem – era să ne oprim – doar să ne oprim – şi să ne amintim, să revizităm, să reinventăm ceea ce – sau cine – sunt (suntem) unul pentru celălalt. Doi paşi înapoi, un pas înainte, după cum spune expresia, şi poate că paşii înapoi sunt cei mai importanţi când relaţia se află într-o asemenea situaţie critică, un impas atât de dificil. „I’m caught in a trap. I can’t get out.”[2] Fredonează Elvis din sistemul audio din cafeneaua unde scriu, „because I love you too much, baby…”[3]

Pentru mine „Marea întoarcere” este la momentul când Eric mi-a salvat viaţa la propriu – poate şi la figurat.

Eram împreună de aproape un an şi am fost nevoită să mă mut din confortul familiar oferit atât de casa Lydiei (care acceptase o slujbă aproape de oraşul unde eu şi Eric ne vom trezi mai târziu reinventându-ne fără tragere de inimă ca locuitori ai suburbiilor) cât şi de omniprezenta ei colecţie eclectică de prieteni, artişti gurmanzi şi cunoscători de vinuri – lucru care a fost foarte aiurea. După o căutare frustrantă a unei locuinţe potrivite – care să îmi permită să-mi îndeplinesc obligaţiile unei slujbe în care mă plafonam (atât de mult încât jur că abia dacă îmi amintesc despre ce era vorba) şi să-l aştept pe Eric, să se licenţieze, astfel încât să mergem mai departe, să ne căsătorim şi să ne continuăm viaţa care…ei bine, povestea asta este în curs de scriere – mă stabilisem după câteva încercări eşuate în camera

din spate a unei case albe, drăguţe, cu un pridvor curat şi cu un leagăn gri, care era aşezată pe o stradă lăturalnică, atât de bucolică încât simţeam că locuiesc la o fermă şi nu la jumătate de kilometru depărtare de centrul aglomerat al oraşului universitar Charlottesville.

În altă ordine de idei, îndelungata căutarea a unei locuinţe a produs mai multe lecţii importante, una fiind că NICIODATĂ nu trebuie să subestimezi numărul de nebuni cu acte-n regulă care locuiesc prin preajmă. Într-adevăr, capitole separate ar putea fi dedicate pentru a descrie mama divorţată al cărei fiu sinucigaş „era doar în vizită" dar nu a ieşit din camera sa (care era aşa de aproape de camera pe care o închiriasem că puteam să avem aceeaşi uşă) mai mult de cinci minute întreaga săptămână, care mi s-a părut interminabilă cât am locuit acolo. Regula ei „fără fumat" era şi ea o farsă, seara parcă era aprins un pachet întreg de ţigări Malboro, chiar în faţa camerei unde eu încercam să respir.

Al doilea câştigător a fost femeia de treizeci de ani, al cărei iubit tocmai se mutase dar care era „atât de pregătită" să meargă mai departe şi „îl uitase complet" încât nici nu a trebuit să mă gândesc că trecea prin nişte „stări"reziduale a ceea ce ea numea „o despărţire favorabilă". Ei bine, când nu se jelea isteric la telefon – mamei ei, apoi robotului iubitului ei, apoi mamei din nou, şi aşa mai departe – conform raportului poliţiei pe care am avut plăcerea să-l citesc când am fost sunată să îi plătesc cauţiunea la secţia de poliţie din centru, îl urmărea şi îl pândea într-un „mod ameninţător". E de la sine înţeles că „aranjamentul" nostru de colege de cameră a suferit o lovitură irevocabilă, mai ales că părea că va urma ceva timp petrecut la închisoare. Din fericire, a treia oară-i cu noroc, în acest caz norocul fiind descoperirea unui alt lunatic.

Tom părea de treabă, şi eu şi cu Eric ne-am convins că împărţind casa cu un bărbat făceam chiar un lucru pozitiv atât pentru protecţia pe care putea să mi-o ofere cât şi un ajutor la ridicat lucrurile grele dacă se ivea nevoia. De asemenea, era un fost cadru militar lucru care avea mereu un efect pozitiv asupra lui Eric, datorită anilor săi dedicaţi – chiar dacă nu cu tragere de inimă – serviciului naval. Şi, era ordonat, atât de ordonat încât doar târziu, privind în urmă, mi-am dat seama de adevărata şi copleşitoarea natura a tulburării sale obsesiv-compulsive. Faptul că avea o iubită l-a făcut „sigur", preferinţa pentru hrană organică arăta bunul lui gust, şi oroarea pentru fumul de ţigară era un alt motiv pentru care eram potriviţi ca parteneri de coabitare. În loc să încheiem un contract formal chiriaş/proprietar, am bătut palma, şi cum porneam în aventura de a împărţi o casă cu o singură baie, Tom a promis că va ceda nevoilor mele în ce priveşte baia şi dichiseala.

La început totul a fost bine în Who-ville (să-l parafrazez pe Dr. Suess) şi Tom şi cu mine am intrat într-o rutină a ironiilor prea prietenoase la micul dejun şi a serilor mult prea intime, în care împărtăşeam informaţii personale în timp ce ne uitam la televizor şi beam bere. Privind înapoi, pot spune cu sinceritate că nici unul dintre noi nu era pregătit pentru teritoriul străin pe care pătrunsesem: situaţia noastră de trai în proximitatea unul altuia trebuia cuplată (joc de cuvinte neintenţionat) cu aşteptările mari ale unei prietenii pur platonice. Dar pentru că asta ar trebui să fie mai mult despre Eric decât despre Tom, mai mult despre paşii înapoi pentru a fii capabil să vezi înainte, voi grăbi lucrurile puţin. Când dezastrul a lovit, trecuseră mai puţin de două luni de la prima mea noapte în camera din spatele căsuţei albe a lui Tom cu pridvorul curat şi leagăn gri.

Nu era furia controlată cu grijă datorită faptului că în fiecare seară curăţam ibricul de cafea presupunând incorect că apa măsurată din el era veche; nici dezamăgirea evidentă la refuzul meu să merg cu el să-i întâlnesc prietenii într-un bar, când băuse deja într-o singură seară raţia de tequila pentru un an; şi cu siguranţă nu a fost nici tava de plăcintă pe care am lăsat-o nespălată în chiuvetă şi nici data când am lăsat fără să vreau uşa din spate descuiată, nu a fost, sunt sigură nici una din aceste greşeli inofensive ce a condus la ce am ajuns să mă gândesc în cuvintele robotului B-9 din celebrul show tv „Lost in space", „Pericol, Will Robinson, pericol". A fost simplul fapt că s-a despărţit de iubita lui şi eu din păcate răspunsesem la telefon – de mai multe ori în ora aceea plină de furie – şi el, deodată, nu-şi mai dădea seama raţional cine eram sau de ce îmi dăduse voie să intru pe domeniul lui fără de cusur, sau ce loc ocupam în viaţa lui actuală şi în universul pe care şi-l construise cu atâta grijă, sau de ce eu – îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albastră cu flori albe şi cu o expresie şocată pe faţă – eram în casa lui.

„Du-te în camera ta", a urlat, arătând tot mai puţin ca Tom şi tot mai mult cu un robot futurist dintr-un film cu Arnold Schwarzenegger.

„Îmi pare rău pentru telefon." am răspuns ezitant.

„Du-te în camera ta, târfo, du-te în camera ta", a ţipat maniac, venind spre mine şi arătând spre spatele casei. Şi, ca să accentueze, în cazul în care nu „mă prinsesem" de gravitatea tonului lui şi de gestica inerent ameninţătoare, a luat o statuetă decorativă, un gnom care, cocoţat pe masa mică de lângă şemineu zâmbea mulţumit spre noi, şi l-a izbit de podea, crăpând la propriu una din scândurile de lemn, pe care Tom le pusese singur după ce luase casa în chirie. „Uite ce-am făcut din cauza ta" a ţipat, „Uite ce am făcut din cauza TA; îmi vine să te omor!"

Să spuneam că în acel moment chiar l-am crezut şi nu am ştiut ce să fac. Ştiţi toate acele imagini care ni se servesc când suntem copii, cum îl păcăleşti cu inteligenţă pe tipul rău, cum accidental îţi descoperi abilitatea latentă până atunci de a deveni invizibil la momentul oportun, etc.? Ei bine aceste imagini sunt false, după cum am realizat eu, stând acolo, îmbrăcată de culcare, şi pierzându-mi minţile de frică. Ce am făcut a fost să fug, să fug cât de repede mă ajutau papucii mei albaştri pufoşi, în camera mea şi afară pe uşa din spate, până când am ajuns în capătul străzii, şi apoi m-am ascuns după o tufă şi am aşteptat până când maşina lui Eric (pentru că urma să treacă pe la mine cândva în noaptea aceea) a apărut pe stradă.

Este greu de imaginat cum lui Eric i-a trecut prin minte să se căsătorească cu mine după vedenia (şi o numesc aşa pentru că a fost atât de neaşteptată şi bruscă, încât la început ce altceva putea să creadă că era) neclară de flanel albastru şi alb, sărind isteric şi dând din mâini ca o găină epileptică, pe care am creat-o deodată în lumina farurilor lui.

Nu e nevoie să povestesc uşurarea viscerală pe care am trăit-o urcându-mă pe locul pasagerului în sedanul lui Lexus verde din 1984, înfrigurată şi plângând, tremurând şi speriată. Şi iată-mă, înapoi în momentul care mi-a confirmat definit dragostea care o simţeam pentru el… punctul în care reinventarea şi amintirea sunt complet de prisos … locul unde trebuie doar să priveşti înainte, nu înapoi. Ceea ce a urmat a fost cedarea mea completă în favoarea deciziilor bune ale lui Eric dar şi capitularea în braţele sale. Când am ajuns acasă la el, şi-a chemat doi dintre cei mai masivi colegi de apartament, l-a sunat pe Tom să-i explice natura juridică („închisoare, amice”, după cum a spus el) a acţiunilor sale cele mai recente, şi i-a spus să părăsească apartamentul, ca el şi junta lui

să poată să mă mute rapid din căsuţa albă, cu pridvor curat şi leagăn gri, plasată bucolic.

Ce a urma a fost să accept inevitabilul: subterfugiul de a nu locui împreună a fost imediat înlocuit cu realitatea rezidenţială – sau lipsa acesteia – cu care ne confruntam în acel moment. Înainte de ritualul de unire propriu-zis, realizat în cele din urmă sub cupola din sala mare de bal a hotelului Ritz Carlton în centrul oraşului Philadelphia, acesta era începutul neoficial al angajamentului nostru conjugal. Vieţile noastre se întrepătrundeau zilnic iar corpurile noastre în fiecare noapte. După aşa un calvar oribil, cea mai frumoasă parte a zilei a devenit noaptea („pentru că noaptea este a iubiţilor" după cum cântă Patti Smith şi apoi Bruce Springsteen,) orele când lumea se micşora şi se mărea în acelaşi timp, se prăbuşea şi totodată reînvia, înăuntrul atât a micului cât şi a marelui balon care eram noi şi numai noi. Acum plăteam chirie trio-ului răguşit care participa la acest exerciţiu de fraternitate cunoscut sub numele de colegi de apartament. În loc de chirie, ofeream cutii de Bass Ale şi un serviciu de curăţenie pe care membrii casei nu îl vor aprecia probabil decât mult mai târziu când vor fi adulţi, în floarea vârstei.

Încheind acest exerciţiu de auto-evaluare, nu pot să nu mă întreb dacă acea mamă supărată şi fiul ei au sau nu, fie colectiv sau individual, un punct de redefinire asemănător, la care să se întoarcă, un loc sau o amintire de început, astfel încât lentila prin care şi-au privit relaţia să poată fi ajustată şi să se potrivească perspectivelor lor diferite. Încerc să nu uit să ţin incidentul cu Tom la îndemână în cazul în care am nevoie (şi am avut nevoie destul de des) să mă sprijin pe calitatea lui de a ameliora lucrurile.

Şi în zilele cu adevărat negre din cauza certurilor, când am nevoie de un boost de toleranţă empatică/ înţelegătoare, răsfoiesc albumul din mintea mea până când mă opresc la ziua în care

„Dr. Eric” a îmbrăcat hainele necesare (uniforma medicală) pentru a fi martor la naşterea celui de-al treilea fiu al nostru. Arăta al naibii de drăguţ în ţinuta obligatorie pentru sala de naşteri, încât nu eram sigură dacă vom fi capabili să aşteptăm cele şase săptămână de pauză până să reluăm relaţiile intime. În ceea ce mă priveşte, încerc să accept că unele părţi vor fi mai grozave decât altele, dar atât timp cât suma părţilor – dacă nu mai grozavă – cel puţin face un întreg mai mult decât tolerabil, atunci eu şi Eric avem ceva, care în mare parte, este mai bun decât nimic.

2 Sunt prins într-o capcană. Nu pot să ies din ea.
3 Pentru că te iubesc prea mult, iubito…

MAI MULT DECÂT O TABĂRĂ

„Ţine-ţi nevasta sub control!” l-a avertizat Kenny pe Eric.

Eram, de mai puţin de o oră, într-o tabără pentru familii – care ni se păruse că suna prea mult ca dintr-un film a lui John Water când ne-am înscris prima dată. Broşurile promoţionale primite prin poştă care promiteau un week-end all-inclusive, plin de distracţie în familie, ne-au temperat reţinerea noastră personală în ceea ce privea întreg aspectul de „grup” a acestui tip de concediu – care, întâmplător, costa mai puţin decât să-i trimit pe cei trei copii într-o tabără de vară de o săptămână plus medicamentele de care aş fi avut cu siguranţă nevoie dacă mai petreceam cu ei acasă încă o zi de vară fără un program anume.

„Îmhm”, m-am gândit după ce am auzit comentariul lui Kenny, „de obicei am un efect destul de pozitiv asupra persoanelor nou întâlnite.”

În plus, ironia mea agresivă şi prea familiară a luat amploare drept reacţie la refuzul absolut al lui Kenny de a se purta fără aroganţă cu mine. „A fost mereu un tip cam încordat” mi-a explicat Eric mai târziu. Din pură coincidenţă colegul lui Eric, coleg de promoţie de la MBA, căsătorit şi cu trei băieţi energetici, a ocupat cabana opusă „taberei”noastre. Şi – cel puţin la început – va trebui să accept tocmai această explicaţie amorfă pentru refuzul absolut a lui Kenny de a se despărţi de ziarul său, Înmijloculpustietăţii Times, şi de a vorbi cu mine.

Este fie o calitatea foarte plăcută, fie rezultatul unei naivităţi adânc implantate, faptul că mi se

pare imposibil să cred că cei pe care îi întâlnesc sunt mai puţin deschişi decât mine sau, nu pot deveni mai deschişi chiar dacă li se oferă destul timp sau o oportunitate. Pornind de la această idee eram hotărâtă să creez o camaraderie cu acest coleg de tabără, tăcut şi atractiv, dar căsătorit. Pasul următor, după eşecul trist al strategiei mele preferate de a încerca să scot informaţii foarte personale de la o persoană aproape străină, era să-l ignor pe încăpăţânatul meu viitorul tovarăş. Din fericire, întreaga structură a taberei – de la servirea mesei împreună până la programul comun la piscină/lac/cantină (şi să nu mai spun de fericita apropiere a cabanelor noastre) – mi-a facilitat procesul de ignorare activă pentru care optam în general. În plus, faptul că cele şase progenituri gălăgioase erau în acelaşi grup de vârstă, ne-a pus frecvent în contact. Mi-am dat seama că Kenny începe să se dezgheţe când, în timp ce ne puneam nişte hamuri complicate pentru a ne da cu tiroliana – care îmi aminteau de o ţinută sado-maso complicată – am întrebat dacă puteam împrumuta ţinuta mai târziu pentru o activitate recreaţională pentru adulţi, şi Kenny, fără să vrea, a zâmbit.

Dar, adevăratul punct de cotitură a venit când l-a salvat pe fiul meu, care avea atunci şapte ani, de la o soartă nesigură când a încercat să escaladeze un ghețar de mărimea Titanicului. Nu era chiar un ghețar adevărat, ci o mare jucărie sintetică, gonflabilă, care trebuia să transforme experienţa de a înota într-un lac de tabără într-una mai puţin asemănătoare cu cea dintr-o tabără şi mai mult, ei bine, ….una sintetică.

Îmi aduc aminte de zilele mele din tabără când mă bălăceam printre alge, prin bezna necunoscută a apei din lac, imaginându-mi creaturile care ar putea sau nu să populeze acel loc; dar aici experienţa era mai mult înrudită cu realitatea îmbunătăţită a multor parcuri tematice. Copilul meu mijlociu, cel care nu se gândeşte niciodată

înainte să facă ceva, a început să escaladeze edificiul de 14 metri cu determinarea unuia care se apropia de vârful Muntelui Everest. Ascensiunea iniţială nu a fost dificilă, pentru că prizele pentru mâini şi picioare (vezi pereţii de escaladă) erau destul de apropiate unele de altele şi era destul de uşor de trecut de ele. Când a ajuns la jumătatea ghețarului, urcuşul s-a transformat din clar în indescifrabil. Puteam să simt cum îi creştea panica, pentru că nu reuşea în nici un chip să îşi dea seama care combinaţie de prize îi va uşura urcuşul.

„Dă-ţi drumul în lac" am strigat de jos, dar frica îl paralizase deja şi bocetul demn de o sirenă se forma deja în gâtul lui. Ca o mamă bună ce sunt deseori, şi la fel de multe ori mă prefac că sunt, m-am gândit, „la naiba, va trebui să mă caţăr pe chestia asta după el."

Soţul meu, bineînţeles, zâmbea în cealaltă jumătate de lac, în vârful unei alte „jucării" de pe lac, mai puţin dificile de urcat, tipic pentru el, neatent la drama din familie care se desfăşura chiar în faţa lui. M-am apropiat de ghețar şi mi-am luat o poziţie gata de căţărare: „Ţine-te, Jack!" am ţipat să acopăr zarva înotătorilor, a săritorilor şi a căţărătorilor din lac, „Ajung imediat!" M-am uitat încă o dată spre Eric să văd dacă această treabă înfricoşătoare poate fi preluată de altcineva cu mai multă forţă şi încredere la căţărat. Mi-am primit imediat răspunsul, când l-am văzut pe soţul meu mimând poziţia unui regizor care încadrează o acţiune cu mâinile, şi fixând cadrul pe spatele meu. A folosit ocazia dată de privirea mea disperată spre el să mimeze cu buzele cuvintele „fund mare!" înainte să se piardă în propria ilaritate. Când m-am întors să mă concentrez pe fiul meu care era aproape isteric şi să rezolv singură problema, mi-am făcut o notă mentală să nu mai fac sex cu el cel puţin o săptămână.

Salvarea mea a venit sub forma corpului compact şi muscular a lui Kenny. Pe când soţul

meu îşi dezvăluia imaturitatea, Kenny escalada cu agilitate gheţarul pentru a-l recupera pe fiul meu blocat. Printr-o hiperbola datorată uşurinţei în acţiune, am comparat fapta lui Kenny cu cea a unui super erou: Omul-Păianjăn ajungând la înălţimi imposibile şi Mary Jane privind cu uimire în timp ce curentul încărcat sexual atât de dorinţă cât şi de recunoştinţă se mişca în sângele ei. „Acesta" mi-am spus, „este un pas în direcţia bună." Deşi, sincer vorbind, nu sunt sigură că aş putea defini cu adevărat ce direcţie era aceea, pentru că scopul real al acestui joc a rămas distant şi neclar.

În zilele următoare, schimbarea a fost subtilă, dar palpabilă, salvarea eroică a fiului meu făcând mai naturală interacţiunea dintre mine şi Kenny. În acel moment, după câteva zile petrecute în aventura noastră din tabără, controlul iniţial pe care Eric se presupunea că trebuia să-l exercite asupra mea părea mai mult o influenţă pe care Kenny trebuia să o aplice el însuşi. Într-adevăr, la câteva luni după aceea, la un grătar organizat la noi, Kenny va flutura atotştiutor degetul în direcţia lui Eric şi va declara că sunt „periculoasă"; ca să se ştie, prefer „aventuroasă".

Pentru moment (sau pentru totdeauna?) progresul nostru în direcţia subtextelor nevinovate a fost transpus în atingeri întâmplătoare pe umăr când stăteam la rând la cantină; o privire amuzată împărtăşită când tipul pe care îl numisem „Dl Intensitate" (sportivul extrem care încă trăieşte gloria de acum douăzeci de ani când era fotbalistul erou al facultăţii) a atacat agresiv o mare de bărbaţi cu burtă şi femei de vârsta a doua, în timpul unui meci de hochei ad-hoc; un braţ leneş pe după umerii mei în timpul cinei de vineri seara întrebându-mă în glumă „deci, te-ai gândit vreodată la infidelitate?". A mers atât de departe încât să-i propună bani drept răsplată soţului meu în schimbul concesiunii sale. „Din nefericire," am

răspuns, „ne este interzis să facem tranzacţii financiare de Sabat.”

Apogeul atracţiei care exista între noi ca un fir electric nou încărcat s-a transpus în experienţa estivală pe care majoritatea celor care merg în tabără fie o adoră fie o urăsc: Războiul Culorilor. Când Kenny şi cu mine am fost numiţi cu pompă căpitani în echipe opuse – a lui albastră şi a mea galbenă – am reflectat amuzată ce verde frumos (culoarea mea preferată) am forma amestecându-ne.

Spiritul nostru competitiv a început deodată să îşi facă apariţia şi am trăit satisfacţia de a putea să ne canalizăm energia noastră în încercarea neobosită de a-l depăşi pe celălalt. Chiar şi faptul că a trebuit să port galben – culoarea pe care o urăsc cel mai mult, pentru că adaugă o paloare neplăcută tenului meu deja deschis – nu a putut să mă îndepărteze de la plăcerea schimbului verbal, din ce în ce mai agresiv, schimb pe care îl plasam de la unul la altul ca pe o minge de volei peste o plasă ridicată la întâmplare.

„Hei, Lauren, dacă eşti drăguţă nu o să-ţi pun echipa să spele latrină, ”mă întărâta Kenny.

„Voi fi drăguţă, dar doar pentru că mi se pare că părul de pe pieptul tău ar lustrui mai eficient”, am răspuns, sperând ca încruntarea de pe faţa lui nu însemna că eram prea personală pentru el sau că sărisem calul.

Climaxul – joc de cuvinte voit – celor şase zile sobre, trecând de la suspicios spre lasciv, s-a derulat în competiţia finală din Războiul Culorilor. Albastru şi Galben erau plasate în poziţii direct opuse de o parte şi de alta a frânghiei. Kenny şi cu mine, căpitani ai echipelor, (şi în cu totul alte circumstanţe, posibili amanţi) eram trimişi pe margine să privim şi să ne încurajăm echipele care, cu corpurile transpirate, se încordau atât pentru ei înşişi cât şi pentru interminabilul trage-împinge, înainte şi înapoi, al întrecerii. În ambele tabere se

auzeau gemete, răsuflări întretăiate, suspine colective şi ocazional câte un apel la milă, când o echipă, apoi cealaltă, era în pericol să cadă sau să se prăbuşească ca un şir de piese domino, în groapa cu noroi, care se deschidea ca o gură nerăbdătoare să înghită întreaga grămadă de carne răsturnată. În final, echipa galbenă a fost cea care stătea întinsă şi epuizată după un asemenea efort, în timp ce membrii echipei albastre se îmbrăţişau, ţipau de bucurie şi îşi ştergea transpiraţia de pe feţe.

Deşi un pic dezamăgită, m-am relaxat în senzaţia plăcută rămasă în urma unei înfrângeri cu greu obţinute şi a faptului că eu şi Kenny am împărţit ceva ce, văzut printr-o lentilă puţin diformă, ar putea să fie echivalent, dacă oricare dintre noi ar fi fumat, aproape, cu o ţigară.

VANITATE

Dacă este un lucru pe care l-am învăţat în cei 40 şi un pic de ani pe această planetă, este că mersul cu turma nu este deloc echivalent cu a fi cineva din turmă. Mai întâi, „mersul cu” sugerează posibilitatea de a abandona şi de a nu mai fi văzut ca făcând parte din mulţime, în timp ce, „a fi parte” leagă întreaga identitate a unei persoane de mulţimea de care se vorbeşte – fie că aceasta vrea sau nu.

Aceasta a fost o distincţie destul de importantă în viaţa mea, mai ales când a trebuit să mă împac cu primul rol, aflat în opoziţie cu cel din urmă; acest lucru mi-a permis să „încerc” şi să trăiesc numeroase faţete ale personalităţii mele aşa cum era ea percepută, fără să fie nevoie să neglijez complet partea „adevărată” a felului meu de a fi care se năştea, creştea şi se întipărea în conştientul meu încă de la naştere. Pentru mine, să comand din catalogul J. Crew şi să cumpăr de la Bloomingdales produse Clarins de îngrijire a pielii, nu s-a dovedit a fi nepotrivit cu acţiunile mult mai nobile precum a lupta şi protesta pentru drepturile oamenilor din America Centrală – mai ales dacă se ţine cont de faptul dual că firma Clarins NU testa produsele pe animale iar lucrurile erau aşa de grave în America Centrală la mijlocul anilor 80 încât orice voce mică – oricât de plăpândă – adăugată corului de proteste era mai bună decât nimic.

De fapt, astfel de contradicţii există peste tot în tendinţele culturii noastre populare şi – în loc să

fie refuzate imediat – sunt îmbrăţişate din toată inima de o populaţie bine intenţionată, păcălită să creadă că, a purta sau a cumpăra un simbol al păcii din cel mai recent catalog Garnet Hill sau din magazinele Potterz Barn are o semnificaţie foarte apropiată cu cea a luptei duse de acei curajoşi din anii 60, care au fost bătuţi sau atacaţi cu gaze lacrimogene în timp ce purtau un simbol asemănător sau aveau cel puţin un astfel de sentiment, în timp ce vocile lor se ridicau într-un unison hotărât peste sunetele ameninţătoare ale sirenelor poliţiei şi a focurilor de avertizare.

Şi astfel, din această perspectivă istorică şi personală admit şi încerc să împac defectele şi contradicţiile vanităţii mele de neoprit.

Era 1986, după o îndelungată căutare sufletească şi după ce încercasem drogurile – o parte din mine era nirvana ultimilor ani hippy iar cealaltă o reprezentare a intelectualilor post-moderni – mă aflam în campusul UC Berkeley, în nordul Californiei. Dacă liceul s-a dovedit a fi momentul potrivit atât pentru a-mi pierde virginitatea cu un moştenitor alcoolic, putred de bogat de 22 de ani cât şi pentru o primă întâlnire cu politica radicală şi cu grupurile de neadaptaţi cu părul în nuanţe diferite, care răspundeau la numele de anarhişti, facultatea a fost momentul când experimentarea mea sexuală a explodat iar bălăceala în politică a devenit cea mai conştiincioasă activitate extra-curriculară. Chiar dacă hainele, cosmeticele şi simţul că totul mi se cuvinte le importam din sfera mai puţin cunoscută a tinereţii mele, am îmbrăţişat cu toată inima personajele neîngrijite, iubitoare de libertate, şi bine-instruite din grupul Hair, care îmi deveniseră cei mai buni prieteni şi partenerii mei de nebunii. O astfel de „nebunie” mi-a expus ipocrizia exact aşa cum era ea: o încercare acoperită cu un voal subţire, de A FI ceea ce eu, cu cea mai brutală sinceritate, nu puteam să fiu niciodată.

„Hai să mişcăm lucrurile un pic”, a sugerat Nick, prinzându-şi părul roşu, lung până pe umeri într-o coadă neglijentă. Mă aflam cu cei ce acum erau „grupul meu” în cooperativa vegetariană Lothflorian, după o cină delicioasă – care era probabil plină de seminţe integrale şi legume dar săracă în lactate şi alte produse animale, inclusiv ouă.

„La ce te gândeşti?” a întrebat Annika, cea mai recentă iubită a lui Nick, care adopta în întregime principiile de egalitate holistice şi feministe şi cele pentru drepturile animalelor, care erau adoptate de bună voie la Loth.

„Păi”, începu Nick, „pare noaptea perfectă să forţăm conceptul burghez de proprietate privată.

„Interesant”, s-a alăturat şi Josh discuţiei, „zi mai departe”

„De ce numai tâmpiţii de vizavi, din şirul frăţiilor să se bucure de un jacuzzi propriu, pe când noi oamenii de rând avem doar o bucată de curte comună” întrebă Nick, atrăgând vizibil un grup din ce în ce mai mare de membri ai cooperativei.

„Eu sunt cu tine, omule!” a anunţat Willy, punându-şi braţul pe umerii lui Malika, cuplul zâmbind cu entuziasm. „Hai să cerem o parte din ceea ce este de drept a tuturor, ŞI… hai să facem asta fără să aderăm la fascinaţia restrictivă a societăţii pentru acoperirea stării noastre naturale!” a continuat el, ridicând vocea pentru a fi pe măsura energiei înfloritoare din cameră.

„S-o facem…domnilor şi doamnelor: hainele jos…putere poporului; e timpul să ne dezlănţuim şi să mergem să sărim în jacuzzi!” a strigat fericit şi mândru Nick, scoţându-şi tricoul şi dându-şi jos blugii – nerăbdător , dacă e să spunem adevărul.

Ce a urmat a fost o cursă nebunească a dezbrăcării, fiecare participant fiind în concurenţă cu cel de lângă el în ceea ce privea zelul cu care aborda cea mai recentă reprezentare a traiului nestânjenit. Nevrând să fiu cea care strică

petrecerea, m-am alăturat lor, dar chiar dacă am aderat cauzei (sau mai bine zis m-am dezbrăcat) singurul lucru care îl auzeam era vocea din mintea mea care mă grăbea să intru în spiritul acestui măreţ moment din cariera mea de la facultate, goală, pregătită să alerg pe străzi. În cele din urmă, nu era acesta unul din principalele motive pentru care alesesem această şcoală? Nu credeam eu, în acea seară – dar nu şi atunci când comandam filet sau homar la cină când ieşeam cu părinţii mei sau când foloseam cardul lor pentru a-mi mobila camera sau pentru a-mi cumpăra haine – în acele idealuri de libertate şi de justiţie socială care nu erau exploatate ci doar mimate?

Ne-am petrecut anii de facultate nevrând să fim transformaţi în obiecte, luptând împotrivă acestui lucru, chiar cu fiecare gram de grăsime rămas din perioada post-adolescentină (dar pre-sarcină). Laura Linney, jucând-o pe Constance în The Life of David Gale de Alan Parker, a spus-o cel mai bine, când, apropiindu-se de vârsta a doua dar şi de moartea prematură din cauza leucemiei, reflecta asupra propriei experienţe: „petreci atât de mult timp din viaţa ta încercând să nu fii văzut încât termini prin a nu fi văzut deloc; te trezeşti invizibil” (sau ceva similar în ton şi efect). Fără nici o legătură, Kevin Spacey – a cărui inteligenţă evidentă şi sex-appeal subestimat le găsesc irezistibile – jucându-l pe David Gale oferă unul din răspunsurile cele mai potrivite şi emoţionante pe care le-am văzut în cinematografia contemporană: „Te văd.” Privind înapoi, nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva această nevoie de a fi văzut, de a fi văzut cu adevărat, nu a fost cea care a avizat într-un fel sau altul decizia pripită de a improviza zbenguiala dezbrăcată, pe strada care ne-a purtat din confortul găsit în cooperativă, la josnica şi sfidătoarea realitate din zona frăţiilor.

Şi „văzuţi” am fost, mai mult decât văzuţi; văzuţi, auziţi, alungaţi, huiduiţi şi ameninţaţi ar fi

o descriere mai potrivită a situaţiei pe care grupul nostru – din care doar doi au ajuns destul de aproape de vestitul jacuzzi pentru a respira căldura lui umedă – strigând şi a chicotind spre poarta de lemn a frăţiei (gonind, gonind, gonind) şi pe strada pustie (plescăind, gonind, plescăind) şi pe uşa deschisă de la Lothflorian (izbitură, buf, buf), jurând să nu mai pornim niciodată goi la o vânătoare de jacuzzi în zona frăţiei.

Dar ce mi-a rămas cu adevărat întipărit în minte – surprinde cu adevărat inima şi sufletul problemei (de fapt inima şi sufletul meu) – este că ei au ţipat nu chiar la noi, ci unii altora, în timp ce urmăreau echipa bălţată: „bestii cu ţâţe!" „Bestii cu ţâţe" urmat de râsete de apreciere. Eram luată în râs de tipi cu care – în alte circumstanţe – poate aş fi vrut să mă culc (cel puţin cu o parte dintre ei). Nu puteam să permit asta; deşi voiam să alerg cu mulţimea „bestiilor", nu voiam neapărat să fiu aruncată în acea neclaritate amorfă cum probabil era văzut grupul nostru bizar de golani. Voiam să fiu plăcută; voiam să fiu „gura de aer proaspăt" în viaţa lor sexuală, de altfel plictisitoare şi stângace. Şi cu siguranţă nu voiam să fiu motivul pentru care continuau să drogheze sărace tipe din frăţii drept antidot pentru alternativa „animalică" mai luminată.

Deci, m-am oprit în faţa a doi tipi care hohoteau cel mai tare şi i-am întrebat cu calm, „Arăt eu ca o bestie cu ţâţe?" Au fost clar cel puţin surprinşi şi s-au oprit din râs imediat, pentru că tare mă îndoiesc că au fost confruntaţi vreodată de o femeie goală pe peluza din faţa casei. „Ăă, nu, nu tu" în sfârşit unul dintre ei a articulat. Cu asta am fost mulţumită şi nu am mai aşteptat altceva, de teama că ceea ce ar fi urmat nu mi-ar fi dat voie să mă distanţez de cei care susţineam că-mi sunt prieteni.

Am alergat, cât de repede am putut, să dezbat cu aşa zişii mei prieteni şi să râd victorios de aventura noastră. Mai târziu când stăteam în jurul camerei

comune din Lothflorian, bând vin ieftin şi bere şi mai ieftină, nu am putut să nu mă întreb dacă băieţii din frăţie observaseră sau nu, în timpul scurtului nostru schimb, că blush-ul pe care îl aplicasem cu grijă se potrivea foarte bine cu părul meu vopsit radical în mov.

MATT

Matt este exact genul de tip cu care mi-ar fi plăcut să iau Ecstasy în facultate. De fapt, chiar am luat Ecstasy (şi m-am giugiulit) în facultate cu un tip Matt care, jur, ar putea să se dea drept geamănul lui – ciudat!

Matt din prezent este un avocat devenit tată casnic pentru trei copii, care nu a renunţat la abordarea tinerească ireverenţioasă a vieţii care îl făcea să poarte tenişi Keds roşu aprins atât cu haine casual cât şi cu haine elegante, şi exact aceeaşi atitudine l-a făcut să se îndrepte fără ruşine spre Las Vegas pentru un week-end de dezmăţ cu jocuri ce implicau consumul de alcool ca "pedeapsă". Problema principală a lui Matt, după părerea soţiei sale, Penny (un militant vegetarian britanic cu o supărătoare afiliere la toate opiniile) este că el nu vede reinventarea sinelui său adult drept un diletant de facultate o pierdere imensă de timp. Fiind o workaholică ea însăşi, nu poate să înţeleagă atracţia lui pentru activităţi atât de juvenile şi neeficiente, cum ar fi consumul a mari cantităţi de alcool sau – spre marea ei consternare – să urmeze cea mai recentă pasiune şi anume să studieze să devină apicultor.

Aceasta este, bineînţeles, ceea ce m-a atras la el. Într-adevăr credinţa lui este că fiecare fărâmă de experienţă şi experimentare a contribuit, şi va continua să contribuie, la materialul complex al sinelui, ceea ce mă face să vreau...să fac sex cu el.

Aspectul frumos, tineresc al lui Matt se adaugă succesului întregii imagini: păr subţire, tuns

atractiv la lungimea unei tunsori foarte scurte de vară, cioc mic aproape imperceptibil sub buza de jos şi ochelari mici rotunzi cu rame subţiri care îi înrămau privirea mereu ironică. Sunt de asemenea intrigată de cât de diferit este el faţă de mulţi din armata de Elvis Costelo pe care i-am urmărit în, şi după facultate, mare parte dintre care se potrivesc perfect în categoria „pseudo" – cum ar fi pseudo-intelectual, pseudo-inteligent, pseudo-hip, pseudo-pseudo, şi aşa mai departe… În realitate, odată ce tot „Kafkanismul" din majoritatea filmelor, cărţilor şi experienţele de viaţă a fost explorat cu sârguinţă şi pus la culcare, eram de obicei gata şi eu să merg la culcare, … singură. Dar Matt este diferit, foarte diferit, pentru că, în ciuda atitudinii sale tinereşti şi nepăsătoare, este realmente un om mare (oricum, un adult). După majoritatea măsurătorile superficiale ale lucrurilor de felul acesta, se încadrează în categoria: tată a trei copii, colegiu şi apoi facultatea de drept, soţie care lucrează şi pe care el o susţine muncind acasă, deţinător de casă cu ipotecă. Înşirând toate responsabilităţile lui mă simt jenată chiar şi pentru că îl includ doar ca iubire adolescentină, dar imaginaţia este imaginaţie şi funcţionează ca să ne ţină atât aproape de adevărul din viaţa noastră reală cât şi departe de infidelitatea care poate să distrugă această viaţă dintr-o lovitură. Poate că personalitatea pe care o adopta îi permitea să recapete şi să se bucure de tânărul care fusese odată – sufletul necugetat şi ambivalent care, îmi imaginez, probabil luase Ecstasy în loc să înveţe pentru examenul de economie.

Cu impresia asta, creată în doi ani de observaţie ocazională, conversaţii întâmplătoare şi de întâlniri duble, eu şi Eric am mers împreună cu Matt şi Penny ca observatori la şcoala fiului nostru cel mic. Este vorba despre evenimentul anului, extrem de promovat şi de scump, şi anume strângerea de fonduri, aşteptată de toată lumea. Matt este Matt

cel din totdeauna, un amestec între Hugh Hefner şi Liberace, într-un tricou mov şi cu un sacou, bine croit, de catifea roşie. Ţinuta lui era completată de blugi şi tenişi roşii, care îl făceau să fie unul dintre cei mai drăguţi dintre participanţii la acest eveniment. Penny, însă, nu pare deloc aceeaşi Penny, şi-a tatuat rujul roşu pe obrazul lui Eric în locul tipicelor ei pupături europene, în grabă, pe obrazul drept şi apoi pe cel stâng. Deşi este încă devreme, sunt deja aproape ameţită de la vinul alb, ieftin, cu care chelnerii continuă să-mi umple paharul, ca şi cum şi-ar cere scuze pentru lipsa aproape extremă a mâncării comestibile de la acest eveniment. „Este periculoasă", mi-am amintit remarca lui Kenny către Eric, aruncată la un moment dat când eram la un grătar, şi am început să simt pericolul aproape iminent al situaţiei, urmele rujului lui Penny deschizându-se seducător pe obrazul lui, ori de câte ori Eric râdea.

Matt şi cu mine purtăm una din conversaţiile acelea în care orice se poate spune, conversaţii care sunt mai degrabă nişte monologuri distincte – al meu presărat cu trimiteri vagi, sau mai puţin vagi la LSD şi alte detalii incitante din trecutul meu real dar, în momentul acela şi din trecutul meu pseudo-real. Vorbăria lui este naturală şi sinceră, doar despre el însuşi şi filosofia lui despre sine, îmbrăcată în graba unui bărbat care nu are deseori această ocazie. Iau un Advil şi adaug că ar putea fi un halucinogen, în timp ce Matt ridică în slăvi viaţa inovativă de la Keswick: „aş putea să plantez acolo, acrii întregi cu cea mai bună iarbă şi să evit suspiciunile cu o cruce şi nişte flamingo roz în curte" scoţând cu uşurinţă din ecuaţie vârsta mijlocie ca pe un musafir neinvitat care nu ştie să guste o glumă. Era clar că încercam să ne întrecem care e mai „hippie" în timp ce Eric şi Penny îşi împărţeau „dragă" ca şi cum era un nou eufemism pentru „fute-mă acum".

În mijlocul acestei atmosfere prietenoase, creierul meu necooperant a trecut graniţa dintre distracţie, ameţeală, flirt şi, pur şi simplu, lipsă de comunicare, încercând disperată să nu leşin de beată ce eram. Trebuie să ajung la baie. Am nevoie de apă. Eric nu observă chinul meu, neauzind „click-ul" care semnala, se pare, că aparent toate funcţiile cognitive erau blocate. Restul nopţii este, cum se spune, în ceaţă. Imagini la întâmplare cu oameni şi întâmplări îmi tot apar în minte precum clovni din cutii surpriză...Deşi nu-mi amintesc să fi plătit bona, îmi amintesc că am făcut sex… care pot numai să sper că a fost cu Eric.

BRIAN I

„Cine-a murit?”, m-a întrebat Brian analizându-mi fusta neagră de tenis şi tricoul negru, previzibilă mustrare ironică pentru întârzierea mea. „Mereu există un motiv de tristeţe” i-am întors-o pe un ton la fel de răutăcios… şi astfel lecţia noastră a început. Toată vara, flirtasem deschis cu Brian, şi francheţea a fost ceea ce a făcut acest lucru inocent… cu excepţia bineînţeles a suişurilor şi coborâşurilor şi a locurilor întunecate din imaginaţia mea în care toate întâlnirile se sfârşeau cu noi unul peste celălalt pe masa mare din biroul înghesuit al antrenorilor. Cred că şi el era la fel de îndrăgostit (sau incitat), dar realitatea vieţilor noastre a ţinut curentul electric care trecea între noi direcţionat spre plasa de siguranţă – sau sârma ghimpată – a conversaţiei.

Realitatea 1: Avea în jur de 55 de ani, era văduv dar trăia cu o thailandeză mult mai tânără care este – din câte văd eu – fie iubita, fie menajera, fie maseuză, sau o combinaţie a celor trei.

Realitatea 2: sunt căsătorită.

Realitatea 3: sunt o jucătoare de tenis mediocră.

Brian este exact tipul de băiat rău, super inteligent, relaxat, de care m-am îndrăgostit la nebunie toată viaţa mea. Soţul meu este exact opusul, de aceea există aceste însemnări. Poate că în paginile lui îmi voi da seama care sunt regulile angajamentului cu exactitate sau cel puţin să mă descarc un pic cât să nu mă prăbuşesc, ca să zic aşa. În același timp, aş putea găsi destul adevăr şi dorinţă să schimb limitele acceptabilităţii –

onestitatea şi onoarea devenind o uniune amorfă a liniilor neclare şi a zonelor gri. Ce se întâmplă dacă un copac cade în pădure…?

Brian avea mereu grijă să nu mă atingă. Când ajungeam dimineaţă la antrenamentele sale, eram una din cele patru sau cinci femei căsătorite, determinate să facă şi nişte cardio în timp ce repetau loviturile. Brian nu ezita să stea în spatele unei blonde îngrijite, cu pantaloni de trening largi şi să-i ghideze antebraţul pentru a face mişcarea corectă dacă ea răsucea racheta la impact. Dar nu şi cu mine. Trebuia să mă mulţumesc cu ceea ce îmi amintea de jocul oglinda din copilărie: să mimezi invers mişcările partenerului meu. Având ceva probleme cu direcţiile, nu am fost niciodată bună la jocul acesta. Într-o zi, într-un moment de îndrăzneală, am luat situaţia în mâinile mele, la propriu, l-am prins pe Brian de încheietură şi i-am comandat „ghidează-mă”. Jur că l-a luat cu transpiraţii când a analizat sensurile expresiei mele şi a refuzat.

Glumeam cu Brian şi îi spuneam că este muza mea, dar bineînţeles, nu glumeam cu adevărat.

PARTEA A DOUA

„Don’t run back inside
Darling you know just what I’m here for
So you’re scared and you’re thinking
That maybe we ain’t that young anymore”

Bruce Springsteen - *Thunder Road*[4]

4 „Nu fugi înapoi în casă/ dragă ştii pentru ce sunt aici/ şi de aceea eşti speriată şi poate te gândeşti/ Că nu mai eşti tânără.” Bruce Springsteen - „Drumul cu tunete”

CERC ÎNCHIS

Prin ce se aseamănă femeile la patruzeci de ani şi adolescentele? În afară de înclinaţia noastră de a sfida vârsta – unele încercând în secret să scape de ani în timp ce celelalte încearcă cu îndrăzneală să îi adauge – şi afinitatea noastră pentru pantofi cu talpa înaltă şi blugi True Religion, ambele grupe păstrează o imbecilitate ciudată cu privire la sex. Ca şi cum, încurajate, în cazul celor din urmă, de nou descoperita pastilă anticoncepţională, sau, în cazul primelor, de un corp nestânjenit de sarcină sau de alăptare, membrele ambelor categorii de vârstă se simt deasupra legilor – dacă nu ale logicii – de biologie.

De câte ori nu l-am lăsat pe Eric (în timpul dezbaterii intense pro şi contra vasectomie) „s-o bage doar pentru o secundă”; vreau să spun că am fost la tot atâtea cursuri de educaţie sexuală ca orice persoană obişnuită din suburbiile bogate şi social liberale în care am crescut. La vârsta de cincisprezece ani înţelegeam deja perfect că nu era nevoie de spermă pentru o sarcină – doar proximitatea organelor genitale masculine şi feminine destul de apropiate încât să se privească cu suspiciune – era destul pentru a ruina viaţa cuiva.

În aceeaşi notă, îmi amintesc că am auzit-o pe prietena mea din copilărie, Shelia, preamărind eficacitatea unui duş bine temporizat pentru a scăpa de sperma nedorită. Ei bine – aţi putea gândi – acest lucru se întâmpla demult, dar eu am auzit recent aceleaşi lucruri ilogice presupuse de un

grup de eleve de liceu la un talk show de după-amiază. Pe când eram eu adolescentă, era povestea veche a unor neveste; acum cred că acelaşi giuvaer de informaţie greşită este mai degrabă amintirea unei octogenare.

Sora mea, fie-i binecuvântat sufletul ignorant, este una din acele persoane care încalcă cel mai flagrant legea „ar trebui să ştii mai bine", când vine vorba de angajamentul sexual „Mi-a întârziat", m-a informat la telefon, clar enervată de acest inconvenient fizic. „Credeam că ei anticoncepţionale", i-am răspuns zemeflitor, ştiind (de la cursurile de educaţie sexuală de acum 25 de ani, cursuri la care eram prezentă cu consecvenţă) că pastila era cel mai bun regulator. „Ei", a început ea „trebuia să-mi vină marţi, dar la sfârşitul lunii mi-am dat seama că încă mai aveam patru pastile rămase în cutie", a continuat explicaţia.

Poate că nu sunt un om de ştiinţă, dar pot să fac calculul necesar ca să-mi dau seama că patru pastile rămase înseamnă patru pastile neluate, care, în schimb, înseamnă poate primele momente ale unei sarcini – care nu e un semn bun pentru noi cele peste patruzeci de ani care nu mai dorim să trecem din nou prin nebunia luării în greutate, sâni uriaşi (partea asta nu este chiar rea), scutece şi nopţi nedormite.

„Trebuie să iei pastilele, una pe zi – de preferat la aceeaşi oră – toată luna pentru ca anticoncepţionalele să fie eficace" i-am răspuns ca şi cum aş fi fost un medic de la o clinică de planning, vorbind cu o fată de şaisprezece ani.

„Ştiu asta", mi-a răspuns neobosindu-se să-şi ascundă exasperarea din voce, „doar că nu ştiu cum am putut să uit patru zile."

Eu nici atât.

La fel, prietena mea cea mai bună, care este total împotriva schimbărilor corporale de orice fel, – de aici şi poziţia ei de a „nu o face" privind dezbaterea internă a lui Eric (şi externă datorită

mie) despre vasectomie – mă îndeamnă să mă gândesc şi să folosesc practica ei (aproape perfectă) de protecţie.

„Doar pune-l pe Eric să si-o scoată înainte să termine” îmi spune natural.

Acum, am nişte amintiri neplăcute de când am folosit exact această metodă inexactă – căreia i se datorează, probabil, multe eşecuri. O anume amintire mă bântuie, eu, elevă în ultimul an la liceu, stând în bucătărie cu capul în mâini, la trei dimineaţa după o petrecere la care eu şi Steve Etkins ne-am jurat dragoste veşnică, (aşa a fost, cel puţin pentru zece luni) şi ne-am dovedit-o – fără anticoncepţionale. „La naiba!” nu era ce voiam să aud de la bărbatul fără de care nu puteam trăi. Când i-am spus asta lui Patti s-a strâmbat şi a adăugat că din acest motiv Eric trebuie să exerseze: o minte atentă (la problemă), o pernă care nu îmi place prea mult şi nişte loţiune neparfumată, şi e gata să înceapă (sau în cazul asta să termine).

„Scopul este să poată să numere până la zece între nevoia de a ejacula şi ejacularea propriu-zisă; când poate să facă asta, puteţi să vă bucuraţi de sex liber, fără să schimbaţi nimic!”, a continuat triumfător.

„Funcţionează întotdeauna?” am întrebat sceptică.

„Absolut”, a răspuns, „am avut un singur eşec, dar nu l-am schimba pentru nimic în lume”, a încheiat hotărâtă, referindu-se la naşterea copilului ei cel mic.

Cred că lecţia importantă de învăţat aici este pe aceeaşi direcţie cu „tot ce trebuie să ştiu am învăţat la grădiniţă”, doar că – pentru scopurile noastre – în loc de grădiniţă putem spune orele de educaţie pentru sănătate din liceu de la care nu am chiulit să merg la McDonalds. Deşi un lucru este sigur: grădiniţa nu poate fi înlocuită de prietenii cu care

chiuleam pentru chicken nuggets sau de mamele pe care le-am cunoscut la locul de joacă şi la Gymboree. Deci, dacă mă vedeţi în baie stând în cap şi respirând într-o pungă de hârtie, veţi ştii că nu am învăţat „lecţia" asta.

SEXUL MARITAL

Sexul când eşti căsătorit, mai ales sexul când eşti căsătorit de mult timp este deseori în pericol din cauza a ceea ce îmi place să numesc, argumentul „de ce”. De ce să îţi faci timp, să pierzi emisiunea, să murdăreşti cearceaful, să iroseşti energia, să rişti dezamăgirea, să-ţi sară somnul, să te simţi nesatisfăcut, să transpiri, când, în acelaşi timp cu gândurile acestea, patul pare o plută mare, stabilă, iar căsătoria o mare interminabilă de zile, nopţi şi iar alte zile şi nopţi. Cel mai bine să amânăm azi ce putem să facem mâine – sau poimâine, sau răspoimâine… Aveam un prieten foarte deştept la facultate care era destul de încântat să se "descarce singur". Dacă avea cinci minute libere între cursuri, putea să ducă la bun sfârşit ce în alte circumstanţe iar fi luat o seară întreagă. Ar trebui să menţionez că lui i-a trebuit doar jumătate din timpul folosit de colegii lui ca să obţină doctoratul; nu pot să nu mă gândesc că există o corelaţie între eficienţa corpului şi a minţii lui.

DAR, pentru a menţine, dacă nu dorinţa nebună de la primele întâlniri, cel puţin aparenţa sau sentimentul unei conexiuni fizice sau emoţionale cu partenerul, consider absolut necesar, mai ales după apariţia copiilor şi nesfârşitul şir de treburi şi îndatoriri pe care aceştia, sau pur şi simplu maturitatea l-a produs, să „înfierbântăm lucrurile”, cel puţin ocazional. Cu acest gând, pentru petrecerea de patruzeci de ani a lui Eric mi-am

făcut, pentru prima dată în viaţa mea o epilare inghinală braziliană.

Când am ieşit din camera care sper că era izolată fonic din salonul scump pe care îl alesesem cu grijă pentru această faptă îndrăzneaţă, nu era nici o parte din zona mea intimă care să nu fi fost epilată cu ceară şi care să nu se simtă ca şi cum ar fi fost sfâşiată. Deşi trebuie să recunosc că am fost plăcut surprinsă cu ce am văzut reflectat în oglinda care mi s-a dat după „procedură". La aproape câţiva centimetri de cicatricea de la cezariană, era o zonă la fel de fină cum e coaja gingașă a unui mesteacăn tânăr. Arătam chiar virginal, dacă asta e posibil, şi singura rămăşiţă era o linie tunsă elegant, chiar în centru, timid numită „pista de aterizare". Am fost informată că, pentru a menţine acest aspect îngrijit trebuia să mă întorc la tortura din camera de epilare o dată la trei luni. Era prea mult să mă gândesc atunci la asta, dar am preferat să cred că, la fel ca travaliul înainte de naştere, amintirea durerii va dispărea repede, astfel încât să mă gândesc la reînnoirea darului meu.

Eric si-a jucat bine rolul de „copil în cofetărie", revizitând darul de ziua lui des şi cu încântare; dorinţa fiindu-i reînviată de noutate. Această experienţă m-a învăţat că există o parte de adevăr în principul „doar fă-o" pe care unele cupluri îl aplică când vine vorba de sex. O prietenă care avea patruzeci şi un pic de ani mi-a povestit că bunica ei, foarte înţeleaptă şi bătrână, i-a spus în ziua nunţii că secretul fericirii căsniciei ei, şi a oricărei alte căsnicii, este să faci sex cu partenerul tău trei ori pe săptămână, INDIFERENT DE SITUAŢIE. Principiul fiind că, dacă un cuplu poate face un astfel de angajament de comunicare fizică unul faţă de celălalt, atunci şi alte angajamente de compromis vor urma. Acest sfat pare mult mai bun decât strategia unei prietene de a se ascunde în camera de serviciu în fiecare seară pentru a se sustrage cu uşurinţă poftelor soţului ei.

La urma urmelor, nu ad litteram, nu sunt sigură dacă sexul în căsnicie este o chestiune de tipul „mărime universală” (dublu standard voit). Poate că cel mai de succes plan este cel care are cele mai mici şanse să trezească un libido neliniştit, un plan care îi face pe cei care îl urmează mulţumiţi – fără intenţia de a mai reflecta la semnificaţia dorinţei nestăpânite. Fie că iei problema în propriile mâini (la propriu), urmezi un număr prescris de întâlniri săptămânale sau eviţi întreaga încurcătură, poate că cel mai important este să recunoşti nevoia să o ţii pe Pandora bine închisă în cufărul ei. Ce se întâmplă odată ce se aprinde libidoul? Este ca şi cum o stea îşi revarsă toate visele care i-au fost încredinţate într-o singură rază, şi acea rază străluceşte cu toată intensitatea anticipării şi posibilităţii … unui prim sărut … unei aventuri…

HANK

Iubitul meu de la facultate se numea Hank, sau „Hummer”, cum mai era cunoscut. Desigur, eu nici nu ştiam că „hummer”era în acelaşi timp argou pentru sex oral şi numele unei maşini destul de robuste. Facultatea a fost în mare parte un moment de descoperire pentru mine. De exemplu, nu mai avusesem până atunci un iubit care să folosească frecvent şi serios în conversaţii cuvântul „scatologic”.

Hank este exhibiționistul clasic, auto-important, auto-proclamat, auto-demonstrativ. Privind în urmă, îmi dau seama că uşile şi ferestrele deschise de la apartamentul meu nu erau urmarea lipsei mele de memorie ci încercări ale lui Hank de a uşura oricui era interesat sau în zonă, implicarea în momentele noastre private şi intime. El mi l-a prezentat pe autorul lui preferat, Nabokov, prin Lolita, şi ironia numelui personajului principal nu mi-a scăpat.

În afară de înclinaţia pentru EPAP (Etalarea Perversă a Afecţiunii în Public), Hummer avea şi o slăbiciune pentru voyeurism. Lesbienele care locuiau în apartamentul de dedesubt îi alimentau aproape în fiecare seară obsesia. Îmi amintesc intensitatea cu care îşi ciulea urechile spre podeaua de sub canapeaua mea. În nopţile în care avea succes, putea să-şi hrănească ambele porniri în acelaşi timp: asculta zgomotele şi gemetele care se auzeau de jos în timp ce făceam sex în faţa unei ferestre care în mod misterios nu mai avea trasă perdeaua.

Natura lui experimentală nu se limita doar la sfera relativ intimă a celor patru pereţi ai apartamentului meu. Hummer mi-a prezentat o lume care chiar nu ştiam că există, şi anume partea ponosită a North Beach, unde fiecare colţ de stradă părea să aibă propriul bătrân într-o pelerină de ploaie, care fie se masturba, fie făcea propuneri trecătorilor. La început nu eram sigură care era atracţia pentru Hummer, dar când m-a împins în „clubul" lui preferat, şi m-a condus printre dansatoarele la bară spre o cameră separată în spate, am înţeles.

Pentru douăzeci și cinci de cenţi pe care îi introduceai în fanta care se afla lângă o fereastră mică de lemn, clientul putea să primească „un show" de doua minute de dans privat; „show" fiind cuvântul operativ, pentru că, câteva monede mai târziu, nu mai era nici o parte din anatomia „dansatoarei" noastre care să n-o fi văzut de aproape şi personal. După aceea, în echilibrul mintal de la City Lights Books şi apoi în cârciuma Vesuvio, nu puteam să nu cred că privirea tăioasă din portretul lui James Joyce era îndreptată spre mine şi Hummer – o incriminare palpabilă în timp ce noi beam vodcă tonică.

Bineînţeles, Hank era înclinat şi spre ce putea fi considerat o formă nobilă de romantism. Îşi închipuia cu tărie că vocea lui (şi identitatea) era una productivă şi justificată împotriva tuturor formelor de injustiţie, atât sociale cât şi politice. Şi după părerea lui, angajamentul nostru romantic era ceea ce îi ducea menirea lui (a noastră) spre următorul nivel logic – sau ilogic. Eu nu eram foarte sigură, dar să fiu sinceră, deseori eram destul de nesigură 1. despre ce vorbea Hank, şi 2. dacă el avea habar despre ce vorbea. Uneori mi se părea că conştiinţa lui politică era o formă sublimată a unei încercări eşuate – şi sigur perversă – de recompensă sexuală – care aş putea să adaug se apropia de exploatare. Acest lucru nu

s-a dovedit mai adevărat ca atunci când – după ce ne-am botezat „Camarazi” (cu majusculă) în sediul înghesuit al organizaţiei Studenţi pentru Solidaritate de la ultimul etaj al clădirii Dwinelle Hall – m-a propus şi apoi m-a obligat să fiu în prim-planul numai ştiu cărui protest care se presupunea că va ajunge la ştirile de la şase şi în ediţia de a doua zi a ziarului local. De ce primisem eu onoare de a sta în primul rând în faţa Clădirii federale din San Francisco pentru a protesta împotriva celei mai recente demonstraţii de forţă a lui Reagan în America Centrală, în timp ce Hank îşi realiza scopul împărţind agresiv pamflete trecătorilor în costum câteva străzi mai încolo de locul unde eu eram trântită la pământ şi arestată?

Deşi, este adevărat, că odată ce situaţia a fost clarificată şi eu am fost eliberată din celulă – unde am lăsat câteva prietene în fuste scurte care mi-au promis o carieră cu satisfacţii financiare dacă mă aranjez şi accept o partidă rapidă cu peştele lor – m-am bucurat de o atenţie sporită datorită pozei mari de pe prima pagină din Daily Californian, cu mine în cătuşe şi în genunchi, cu ochii strâns închişi (fără îndoială din cauza fricii extreme), flancată de poliţiştii în uniformă şi înarmaţi, pe care îi poreclisem Rocko şi Spike. Într-adevăr chiar şi Hippie Joe şi gaşca lui migratoare de locuitori în parcuri m-au recunoscut şi erau „al dracului” de bucuroşi că eram teafără şi nevătămată. Adunătura aceasta de privilegii a însemnat viaţa de student, şi Hank şi cu mine am profitat de tinereţea noastră şi de naivitatea pe care această tinereţe ne-o justifica.

Nu e nici o surpriză că relaţia mea cu Hank a început cu tot felul de mesaje amestecate, conversaţii şi presupuneri incorecte. Era Ziua Muncii în 1988, şi tocmai mă întorsesem din ceea ce consideram şase săptămâni care mi-au schimbat viaţa, şase săptămâni în care am explorat Northern Highlands şi am învăţat un pequeno espanol în

Guatemala. Nici măcar salmonella pe care am luat-o pentru că am înfulecat ceviche care nu era marinat destul pe coasta rasta a insulei Livingstone nu a reuşit să-mi scadă entuziasmul.

Eram în ultimul an la Berkeley şi urma să profit din plin de el - fiind eu însămi, purtând ce voiam, citind tot ce puteam. În acest scop, plănuisem să petrec ultimele zile libere înainte de începerea cursurilor – îmbrăcată încrezătoare într-un costum mayaş colorat pe care îl cumpărasem de la un „adevărat" meşteşugar din satul Todos-Santos, sat unde aproape că nu existau americani – hoinărind pe Telgraph Avenue în general şi în librăria Cody's Bookstore în special. Soarele strălucea, aerul era răcoros şi sufletul meu era în căutare… dar ce căuta?

„Îmi place… ăă…poncho-ul tău" se auzi o voce din spatele secţiunii de poezie pe care o verificam leneş. Am ridicat privirea şi am văzut doi bărbaţi, cel mai tânăr purta ochelari cu rame negre, cu părul ciufulit ca şi cum de abia s-a trezit şi ţinea un volum de Samuel Beckett „Aşteptându-l pe Godot". Celălalt era înalt, frumos într-un mod mult mai evident şi clar jenat de modul lejer în care „prietenul" lui, Hank, m-a abordat.

„Merci", i-am răspuns, „de-abia m-am întors din Guatemala, şi m-am gândit să-l port să sărbătoresc munca femeii care l-a ţesut." La naiba – explicaţia suna atât de jalnică şi înfumurată şi mi-am dat seama de asta chiar când o spuneam; aşa se întâmplă când vrei să articulezi o filosofie nestatornică şi amorfă – dacă nu profundă – înainte să ţi-o explici ţie însăţi.

Hank a zâmbit la ceea ce speram eu să fie un răspuns îndrăzneţ şi nu aşa cum era în realitate – ridicol. „Hank" a început el „şi acesta este partenerul meu de viaţă, Rob" a continuat, dar apoi, simţind grimasa pronunţată a lui Rob, şi-a retras ultima remarcă cu un zâmbet timid şi un „era o glumă".

„Deci, îţi place poezia?” a continuat, încercând să ignore mustrările insistente ale lui Rob, „Hank,…haide, Hank!”

„Bine, bine,” a răspuns Hank, înţelegător „lasă-mă să-i aflu poetul preferat şi numele şi apoi mergem” a încheiat neluându-şi ochii de la mine.

E de prisos să spun că eram intrigată. Nu fusesem niciodată atât de repede şi insistent curtată de jumătate dintr-un cuplu evident homosexual… „ce am de câştigat?”aproape m-am întrebat cu voce tare. Totuşi, am răspuns imediat: „Louise Gluck şi Lauren”, sperând în acelaşi timp că nu voi fi înţeleasă ca vrând să scap de ei, pentru că această întorsătură de evenimente, deşi mi-a schimbat planurile pe care le aveam pentru Ziua Muncii, s-au dovedit destul de interesante încât voiam să le las să se desfăşoare încă un pic.

„Ai luat prânzul?” m-a întrebat Hank uitând de decizia anterioară de a încheia interacţiunea.

Cât despre Rob, el nu a mai încercat să-l conducă pe Hank într-o altă direcţie şi a adăugat resemnat „da, de ce nu ne însoţeşti. Mergem la noul French Bistro de la universitate, şi pentru o taxă mică putem aduce propriul nostru vin; deci am luat două sticle de Pouilly Fuisse.”

„Sunteţi siguri că nu deranjez?” am întrebat dându-mi seama de intimitatea pe care o implicau atât alegerea restaurantului cât şi cea a vinului, „şi în plus, nu sunt îmbrăcată potrivit”.

„Arăţi grozav,” mi-a răspuns Hank încurajator.

Ei bine, îmi era destul de foame, dar eram şi uimită total de încrederea culinară arătată de Rob. În ceea ce mă priveşte, aş putea să număr pe degetele de la o mână restaurantele – în afară de gheretele cu mâncare – unde chiar mâncasem când eram studentă. „Stereotipurile chiar sunt adevărate” mi-am spus, „bărbaţii homosexuali chiar se pricep la mâncare şi vinuri, bărbaţii homosexuali chiar iubesc teatrul (observând încă o dată volumul existenţial al lui Beckett de sub

braţul lui Hank); şi, curios, mai târziu în aceea seară, bărbaţii homosexuali sunt atât de confortabili cu propria sexualitate încât nu au nici o jenă oarecare să mângâie şi apoi să sărute sânii goi ai unei femei.

Prânzul a fost urmat de alt prânz care a inclus şi mai mult vin, care a fost urmat şi de mai mult vin, care a fost urmat de întuneric, toamna timpurie aducând sfârşitul reveriei date de aburii alcoolului din vacanţa noastră de o zi. Hank şi Rob m-au condus acasă, asigurându-se că ajung în siguranţă până în interiorul apartamentului. Rob m-a îmbrăţişat şi s-a dat la o parte pentru a-i face loc lui Hank, dar Hank avea altă idee.

„Ia-o înainte, sunt prea beat să merg pe jos până în Oakland."

„Nu intra în asta, Hank" Rob l-a avertizat într-un mod care mi s-a părut că era o rutină.

Am presupus că la fel ca în cazul tuturor cuplurilor, asta devenise parte din a da şi a primi, din cu bune şi rele, eternul compromis în care majoritatea relaţiilor se transformă. Dar de ce Hank nu voia să plece cu Rob? Dacă această abandonare la sfârşitul serii devenise rutină, care era finalitatea? Care era rolul meu în toată această poveste? În mintea mea se învârteau atât de multe întrebări – creierul meu încerca din greu să îndepărteze aburii alcoolului în care eram cufundată – iar gura mea era disperată să articuleze vârtejul de întrebări, dar era împietrită de o ciudată limbă înţepenită înăuntrul ei.

„Ce… facii?" am întrebat un pic nearticulat, făcându-l pe Hank să se retragă tresărind, „nu se va supăra iubitul tău?"

De fapt, timpul petrecut cu Hank s-a dovedit a fi punctul culminat perfect al perioadei petrecute în Nordul Californiei. Pe lângă faptul că am învăţat atât de multe lecţii „de viaţă" pe care facultatea nu a reuşit să mi le predea (una din cele mai

importante fiind că arestul într-o ţară străină, mai ales în una condusă de un dictator sprijinit fără încetare de Statele Unite, implică revendicarea bunurilor iubitului precum şi mult timp dedicat îmbrăţişărilor), am învăţat că relaţiile se pot încadra în mai multe paradigme – şi uneori pot face acest lucru simultan. Ceea ce a început inocent drept încercarea lui Hank de a mă convinge să-i imităm pe Marlo Brando şi Maria Schneider în rolurile lor respective din filmul lui Bertolucci din 1972, „Ultimul tangou în Paris" (nu în franceză), s-a terminat mult mai târziu ca o reprezentare mediocră a filmului francez din 1986 „Betty Blue" (nu în franceză şi cu genul personajelor inversate), iar de la un capăt la celălalt am traversat multe zone înşelătoare. Un exemplu problematic a apărut când m-am întors după o vacanţă de vară prelungită, în est. Aventura a fost imediat evidentă când Anza şi Hank s-au salutat – cu o tentativă de îmbrăţişare şi zâmbete stânjenite – cum mai târziu voi afla, pentru prima dată după noaptea cu mult Ecstasy şi, din lipsă de alt cuvânt, sex. Am încercat să mă pun în locul lui Hank şi să raţionalizez aventura în felul următor:

1. Statului Anyei de „femeie mai matură" şi angajamentul ei nemuritor ca activist PETA a făcut-o atractivă, mai ales pentru cineva care se lăuda a fi atât de „dedicat" precum Hank

2. S-a folosit Ecstasy

3. Anya , chiar cu o zi înainte, după săptămâni de dormit chinuit, legată de ramuri, în protest pentru folosirea nerestricţionată a animalelor pentru testarea produselor, a fost evacuată din copac.

Deşi aş putea să raţionalizez cu succes, şi apoi să iert, înşelatul, nu puteam să iert dublul standard şi gelozia nebunească nefondată pe care Hank

începea să o arate din ce în ce mai frecvent. Într-adevăr, chiar şi un salut din cap pentru un amic în timpul unei plimbări prin Sproul Plaza putea să dezlănţuie o întreagă după-amiază de bosumflare. Începutul sfârşitului era aproape de noi, şi ştiam că zilele noastre mascate în zile fără griji, cu proteste răguşite, când ascultam rap-ul de la Public Enemy, cu „fuck the police", când alergam la cea mai apropiată casă de siguranţă, erau, destul de trist, numărate.

Scrisoarea pentru ziua mea şi vibratorul pe care l-am primit de la Hummer în vara în care am părăsit confortul spiritului comunal din Berkley pentru îngrădirea ca de ciment de la Universitatea din Boston rezumă destul de frumos întreaga credinţă a lui Hank în inseparabilitatea dintre politică şi sex.

„LA MULŢI ANI, IUBI!

Bun venit în noul tău an, camarade!

Cum începi să atingi şi să împingi pe 'colon'(ial), „problema colonială" lasă mai întâi să-ţi atingă clitorisul;

dacă prea multe ataşamente devin o problemă, îndepărtează-le pe toate în schimbul noilor tale vibraţii clandestine ale clitorisului.

DEZLĂNŢUIE ELECTRICITATE CA O NOUĂ FORŢĂ PENTRU REVOLUŢIA SEXUALĂ!

(Iubi…pare mai mult o aniversare decât ziua ta de naştere, dar sper ca anul următor să fie unul grozav pentru tine … cu toate conflictele noastre „deja pregătite" – nu aş fi putut trece acest an fără tine).

Cu toată dragostea mea,

Hum

PORNOGRAFIE

Toată lumea care îl cunoaşte pe Eric, ştie că cumpătarea lui poate rivalizata doar cu cea a unui bătrân refugiat din perioada Marii depresiuni. La fel ca tataia, care aducea frecvent tatălui meu, fiul său, cele mai recente descoperiri culese din studiul meticulos a broşurilor de duminică, Eric nu a găsit niciodată un chilipir care nu doar să-i fie pe plac ci căruia să-i şi discute multitudinea de merite în timpul cinei. Din fericire, nu a trebuit să depozităm niciodată duzinile de conserve de ton sau, marea lovitură, cele doisprezece cămăşi identice, cu nasturi roz, de la Woolworths, care au devenit moştenirea de drept a tatălui meu. Cu aceste aspecte în minte, descriu primul nostru avânt în lumea pornografiei (cu minusculă) de sufragerie a clasei de mijloc.

Era o noapte obişnuită din mijlocul săptămânii, în faţa televizorului, cu mângâieri îndrăzneţe, când Eric şi cu mine am decis să facem ceva complet diferit de ceea ce devenise, mai mult din determinarea pură şi naiva a proiecţie a lui Eric, caracterul „nostru”: să dam comandă şi să plătim pentru un film la cerere. Spre marea noastră încântare, posibilităţile păreau nelimitate. Eram aproape îmbătaţi de posibilităţi – dar şi de o sticlă şi jumătate de Chardonnay – în timp ce căutam buimăciţi titluri de filme de care la un moment dat auzisem sau pe care altădată dorisem să le vedem.

Secţiunea „Filme pentru Adulţi” nici nu o luasem în considerare, dar eram curioasă ce puteam accesa prin apăsarea unui buton al

telecomenzii (şi aparent 14,99$). Titlurile din această categorie erau predictiv sugestive, ca „4Play” şi „XXtasy” şi am fost amândoi dezamăgiţi că nu puteam vedea un fragment din filmul ales înainte de a plăti bani buni. Ne-am decis să alegem ceva numit „Award Show”, crezând că vor fi secvenţe populare dintr-o selecţie de filme pentru adulţi pe care nici nu le-am văzut şi de care nici nu am auzit. Mai multe filme la preţul unuia, asta am gândit când am ales opţiunea „cumpără acum” de pe ecranul televizorului.

Şi astfel am primit exact ce am ales… o reluare a premiilor anuale ale industriei de film pentru adulţi, un fel de rudă a Oscarilor. Eric a fost revoltat că a pierdut aproape 15 dolari pentru a vedea actriţe îmbrăcate (sumar, dar îmbrăcate) acceptând premii şi ţinând discursuri. A tot dat înainte cu speranţa că va găsi ceva care ar aproba riscul necaracteristic pe care şi l-a asumat într-o noapte din timpul săptămânii.

Eu eram de hotărâtă şi de neoprit când am luat telecomanda pentru a alege ceva nou şi mai puţin ambiguu. „Coming every way” mai mergea! Ceea ce îi lipsea în fir narativ era compensat cu nuditate. Într-adevăr, nu trecuseră nici trei minute de la începutul filmului şi vânzătoarea ambulantă de prăjituri avea nevoie disperată să-i fie linsă păsărica de către un client bine făcut şi foarte binevoitor. Probabil el cumpărase ultima cutie pentru că ea nu se grăbea deloc să continue vânzarea de prăjiturele, preferând se pare, să facă sex cu el în toate poziţiile imaginabile.

Asta a fost o lecţie destul de importantă pentru Eric şi pentru mine, pentru că în impulsiva noastră investigaţie pornografică nu ţinusem cont de diferenţa între erotic şi pornografie. Chiar dacă tensiunea sexuală a unei relaţii sexuale care se dezvoltă încet ar fi pe termen lung mai potrivită gusturilor şi sensibilităţilor noastre sexuale, doar sexul în stare pură, prezentat cu zgomot şi fără

ruşine pe ecran a adus noutatea şi entuziasmul pe care, într-un colţ neexplorat al conştiinţei noastre comune, trebuie să le fi râvnit.

Din nefericire, toate lucrurile bune au un sfârşit şi lăutarii trebuie plătiţi… doar dacă nu cumva soţul meu, avocat, poate găsi o portiţă. „Ne-am uitat la nu mai mult de doua minute de sex pentru 30 de dolari!" Creierul lui nu putea pricepe conceptul; să priveşti nişte necunoscuţi făcând sex în sufrageria noastră, în timp ce făceam sex în sufragerie, nu ar trebui să fie înrudit cu un jaf la drumul mare. Hmm.… jaf la drumul mare, ar putea fi o temă valoroasă, de abordat în următoarea noastră incursiune în cinematografia sexuală.

BUCURIA PRIMEI JUCĂRII

Nu m-am văzut niciodată drept tipul de femeie care să aibă un vibrator roz aprins, extrem de realist, dar când unul a venit ca un cadou de la compania de pe internet, Ecsatsy şi Eve, m-am gândit „ce naiba?”. Atitudinea mea nonşalantă era surprinzătoare din mai multe considerente, şi unul dintre cele mai importante era că am URÂT dintotdeauna rozul şi toate conotaţiile lui feminine. Au urmat şi au trecut zile şi nopţi iar „jucăria” stătea, cu tot cu erotismul său, în siguranţă într-o cutie în spatele uşii de sticlă al centrului media din dormitorul nostru. În sfârşit, „în entuziasmul serii de sâmbătă” aşa cum cântă Tom Waits atât de sensibil, venise momentul inaugurării dildo-ului. Eric era nerăbdător şi entuziasmat şi cumva nerealist în a crede că corpul meu de 52 de kilograme (în zilele lui bune) ar putea înghiţi întreaga chestie.

Acum, nu pot să susţin cu siguranţă că ceea ce a urmat a fost rezultatul direct al reveriei noastre experimentale, dar marţi apăruse nişte sânge. Gândul m-a dus în două direcţii plauzibile dar complet opuse, fiecare cu propriile complicaţii: făcusem o infecţie urinară sau altă rană din cauza lui Eric care îmbrăţişase cu zel noutatea oferită de „cadoul” nostru. În orice caz, trebuia să consult un specialist şi astfel am apelat la îngrijirea riguroasă a cabinetului ginecologic unde mergeam şi unde încă mai merg, Dr. Reignold şi Dr. Fern. Tânăra recepţionistă care părea destul de nepăsătoare faţă de necazul meu, m-a informat că pentru

problemele de rutină care nu sunt legate de sarcină trebuia trimitere de la medicul de familie sau de la urgenţă.

„Oh”, am replicat şovăielnic, încercând să-mi imaginez cum voi explica medicului meu de familie – o tânără cu picioarele pe pământ, puţin cam încordată, susţinătoare a drepturilor femeilor, pe care am întâlnit-o doar o dată, timp de cincisprezece minute înainte de a-mi lua sânge: „ce anume a introdus în dumneavoastră?” va întreba cu tot profesionalismul de care este capabilă. „Un vibrator” voi răspunde încercând să menţin contactul vizual. „Şi de ce i-aţi permite să facă acest lucru?” ar continua, complet în afara subiectului, dar incapabilă să-şi ascundă dezgustul. Scenariul imaginat de mine cu un rezident hărţuit de la urgenţe pe cale să se răzgândească cu privire la cariera aleasă era o variantă şi mai rea, deşi am considerat cedarea poveştii mele impudice la repertoriul lui de „poveşti de pe front” drept un act, ei bine, de generozitate.

Întreaga situaţie îmi amintea de nenumăratele vizite medicale penibile de care am avut parte când eram adolescentă. Eram pacienţii unei clinici în care medici în diferite stadii de formare treceau prin cabinete precum turmele de vite pe păşune. Dacă aveam nevoie de prelevarea unei culturi din gât sau de o aşezare a diafragmei nu puteam niciodată să o cer pe doamna Doctor Aşa şi Aşa, pentru că era plecată spre ceruri mai albastre în spital sau la cabinetul privat. Eram mereu lăsată, se pare, cu doctorul Prea-tânăr-drăguţ-şi-penibil-de-neexperimentat. O astfel de vizită, pentru ce ştiam cu siguranţă a fi o infecţie bacteriană, l-a făcut pe tânărul medic doritor să o uimească pe tânăra sa pacientă recent dezvirginată, pe care tocmai o examinase, cu stăpânirea pe care o avea asupra termenilor medicali: „act sexual…bla, bla, bla… stimularea frenumului şi a glandului…bla, bla,… fricţiune care cauzează…bla… Bineînţeles că, tot

jargonul acela nu a putut să minimizeze faptul că a fost printre primii care au explorat acel teritoriu nou descoperit, aproape necunoscut.

În sfârşit, simţindu-mi spaima, recepţionista isteaţă, cu multă practică atât în ştiinţa aplicării restricţiilor dar şi în arta ingenioasă de a le evita, şi-a dat seama că aş putea fi primită peste două zile sub motivul unei vizite periodice – nu chiar o „deghizare" – pentru că depăşisem termenul cu un an şi jumătate. După cum s-a dovedit, nu a fost decât o infecţie urinară, şi domnul doctor Reingold a sugerat nişte lubrifiant care data viitoare ar face lucrurile să se mişte mai bine (pe mai multe fronturi, îmi închipui!). Dar cel mai bun sfat pe care l-am primit a fost cel primit de la prietena mea, Sadie – femeia pe care mai demult am poreclit-o „înţeleapta suburbiilor" pentru înţelepciunea ei inimitabilă despre cum lucrurile funcţionează – „când ai dubii, elimină urinând."

ATUNCI A FOST AȘA, ACUM ESTE ALTFEL

Dr. Tran avea o cameră specială. La fel ca în filme, cu broşuri informative, avea ceea ce mie îmi plăcea să numesc „camera de orgasm”. Dar cu canapeaua extrem de moale şi cu fotolii, lumânări parfumate, gata de a fi aprinse, o colecţie de CD de ascultat (îmbogăţită cu câteva albume îndrăzneţe ale lui Barry White pentru masturbatorii şi onaniştii mai aventuroși) însemna să încerci un pic prea tare. Eric şi cu mine am numit-o camera „pe bune…” ca în „pe bune, cred că glumeşti”. În plus, interiorul evident primitor nu putea să şteargă în întregime realitatea procedurilor chirurgicale impersonale juxtapusă de dincolo de uşă şi vaietele aproape perceptibile care pluteau ca nişte fantome în sala de aşteptare.

Ca multe cupluri care frecventează camerele aproape aseptice ale clinicilor de fertilizare, eu şi Eric aveam o relaţie unică şi personală cu această cameră specială. O dată uşa închisă, şi recipientul steril plasat strategic în afara sferei vizuale pentru a nu interveni în procesul de colectare, noi experimentam acel sentiment de confort, aproape nostalgic, precum cel al întoarcerii – după o perioadă de trai agitat în oraş – la splendoarea rustică a unei pensiuni. Bineînţeles trebuia să uităm neîncrederea cauzată atât de mediul în care eram cât şi de nefericita rutină în care se transformase, pentru a fi capabili să ajungem la celălalt capăt al procesului, reîmprospătaţi, optimişti şi bine dispuşi.

Lună după lună, eşec după eşec, dezamăgire, şi tristeţe, şi neîncredere, urmate de proceduri după proceduri, avorturi timpurii, chiuretaje nereuşite, un diagnostic de o uşoară endrometrită, o operaţie laparoscopică fără complicaţii şi, în sfârşit, am câştigat proverbialul premiul cel mare al

infertilităţii: o sarcină de trei luni. Fiind transferată cu două etaje mai jos la clinica de obstetrică Dr. Reingold şi Dr. Fern a fost ca şi cum am tras lozul cel mare. Chiar mai bine a fost când m-am întors câteva luni mai târziu şase kilograme mai grea, sâni plini de lapte matern, lăudându-mă cu 4 kilograme de dovadă vie că, cel puţin ştiinţa poate avea un efect profund şi un efect de schimbare asupra naturii, dacă nu chiar, că D-zeu există.

Deci, nu fără a recunoaşte ironia potenţială, Eric şi cu mine, aproape douăzeci de ani mai târziu, am intrat într-un alt salon, viaţa noastră de familie nemaifiind măsurată în „linguriţe", în salonul de colectare a spermei şi de modificare a reproducerii. Ca să nu mai menţionez şi provocarea de a accepta că urologul care urma să facă vasectomia se numea chiar Dr. Balls. Procedura este una relativ simplă de amorţire, tragere, legare şi testare. Eric transpiră şi respiră agitat, dar eu aud doar promisiunea unei reţete de Ibuprofen (steaua strălucitoare în noaptea celor trei cezariene ale mele!), şi închei spunând că Eric „va fi bine" cu nişte Tylenol şi nişte îngrijiri drăgăstoase şi tandre. Dr. Balls este un bărbat ce degajă o familiaritate confortabilă, are vreo 65 de ani şi este înarmat cu un întreg arsenal de glume cu tentă urologică. „Nu am avut nici un eşec până acum" ne spune el, „şi prin eşec mă refer la sarcină, nu la moarte." Ha, ha, ha …şi imediat suntem relaxaţi şi prietenoşi aşteptând sigilarea spermei lui Eric.

BRIAN II

Aşteptând cu entuziasm concert său, şi mai ales pentru că fuseserăm adolescenţi în timpul domniei inaugurale a Şefului – să nu mai spunem şi faptul că nu mai erau mingi în coşuri şi că era timpul să ne tragem sufletul şi să bem ceva şi să ne refacem – discutam despre Bruce Springsteen. Brian (jucător profesionist de tenis), Patti (cea mai bună prietenă) şi eu (supraveghetorul amator) eram amuzaţi în mod special de faptul că numele lui Springsteen a făcut parte din lista unei celebre reviste de modă, listă cu titlul, „Ştii că eşti la vârsta a doua dacă…”, şi chiar acolo, pe la început, chiar mai înainte de numărul zece, era „îţi place muzica lui Bruce Springsteen, mai ales primele cântece.”

„Uau” a început Brian surprins, „am crezut că toată lumea, sau, cel puţin majoritatea, indiferent de vârstă îl place pe Bruce. „De cât timp asculţi muzica lui?” m-a întrebat Brian, privindu-mă drept în ochi, evident curios.

„Ei bine”,am răspuns luând o figură exagerat de gânditoare, „eram sigur deja un mare fan când mi-am pierdut virginitatea ascultând Thunder Road.”

Şi privirea de pe chipul lui Brian a fost unul din motivele principale pentru care am continuat cu şarada lecţiilor de tenis de 65$/ora. Desigur îmi plăcea un voleu de dreapta ca oricărei fete, dar era amestecul de amuzament, apreciere şi cu totul

altceva când îmi surprindea privirea, lucru care mă făcea să revin mereu pentru mai mult.

Când mă gândesc la Brian, el este mereu cu acea privire pe chip şi dacă ar trebui să o descriu într-un singur cuvânt, aş folosi adjectivul năucit – deşi nu este cu totul potrivit. Îmi place să rederulez în minte momentele acelea de năucire – mai ales din vara trecută – şi să le văd ca pe un montaj cu Brian:

Momentul 1: în timpul unui joc deosebit de intens de „cel mai tare din parcare", Brian: „ consultul de ieri a fost atât de intens, (loveşte tare cu racheta/răsuceşte rapid racheta) – la naiba, aveam mâinile obosite; era ca şi cum Margarite mă ţinuse în cătuşe" (voleu înalt ratat din cauza soarelui)

Eu: „Te rog Brian, păstrează-ţi fanteziile pentru tine. Este un club unde vin familii."

Brian (prefăcându-se că nu pricepe): Vorbeam despre lovitul mingilor"

Eu: „Oh Doamne, opreşte-te, cum o să-mi scot imaginea ASTA din minte…" (Jucători: râsete/ Brian: năucit)

Momentul 2: Brian (către participanţii clubului): Jocul la dublu este ca un dans între parteneri. Imaginaţi-vă că există o curea care vă uneşte cu partenerul; nu ar trebui să fiţi la mai mult de 3 metri unul de celălalt. Dacă simţiţi că vă îndepărtaţi de partener, strângeri cureaua! Întrebări?"

Eu (inocent, după ce am fost observată ridicând mâna): De ce limbajul în care explici jocul de tenis are fără doar şi poate subtext sado-masochist? (Jucători: râsete/ Brian: năucit).

Momentul 3: făcând un anunţ în timpul unei agitate vânzări de echipament, reamintind organizarea unei alte vânzări, Brian: „Vor fi unele

reduceri înainte de Ziua Mamei la magazin Woolies, cărora putem să le mulţumim pentru acest eveniment. Deci dacă nu găsiţi ceea ce aveţi nevoie azi, nu vă faceţi griji, veţi mai avea o şansă să vă luaţi echipament sau să-i luaţi echipament unei persoanei speciale.

Eu: Aş putea să spun ceva chiar amuzant ca răspuns, dar te voi cruţa”

Brian (încet, fixându-mă): Merci, pentru că ştii, simţul tău al umorului mă face să plâng.” (Eu: respirând adânc/ Brian: indescifrabil)

PARTEA A TREIA

„They say in the end true love prevails
But in the end true love can't be no fairytale"
Bruce Springsteen -*"I Wanna Marry You"*[5]

"Marriage at its best is a sure-fire stimulant to the thrills of licentious subterfuge."
Phillip Roth - *"The Dying Animal"*[6]

"Oh, I wouldn't do that," said the giant thoughtfully, lowering his arm once more. "I mean, why not leave well enough alone? That is, it'll never work. I wouldn't take a chance. In other words, let's keep things as they are—changes are so frightening."
Norton Juster - *„The Phantom Tollbooth"*[7]

5 „Se spune că în final dragostea adevărată izbândește/Dar în final dragostea adevărată nu este un basm." Bruce Springsteen - „Vreau să te iau de soție"

6 „Căsătoria, în cel mai bun moment al ei, este un stimulent de foc către fiorii unui subterfugiu imoral." Philip Roth - "Animalul Muribund"

7 „Oh, nu aș face asta", a spus uriașul gânditor[...] „Adică, de ce să nu lăsăm pe *suficient de bine* în pace? Asta este, niciodată nu va merge. Nu mi-aș încerca norocul. Cu alte cuvinte, să păstrăm lucrurile așa cum sunt, schimbările sunt atât de înfricoșătoare." Norton Juster - „Cabina Fantomei"

NU MAI AVEM TIMP SĂ VORBIM

Eric îmi trimite un mail de la muncă în care îmi sugerează câteva planuri pentru week-end. Este inclusă şi informaţia că a schimbat punctele cadou de la Visa cu un certificat cadou la Victoria Secret, şi poate – între verificarea de dimineaţă a alarmei de acasă, o petrecere pentru o zi de naştere şi lecţia de înot –am putea să facem loc pentru o ieşire în familie la Cheesecake Factory şi să cumpărăm şi nişte ţinute intime pentru mine. Pot doar să-mi imaginez lecţiile pe care le-ar învăţa cei trei băieţi ai noştri lăsaţi singuri într-un astfel de magazin în timp ce Eric încearcă cu disperare să ia parte la probe şi la alegerea lenjeriei.

„E o idee proastă, scumpule," sunt tentată să îi răspund la email, dar nu o fac, pentru că presupun că a avut intenţii bune – sau nu? O explicaţie mai cinică – şi cu siguranţă mai bună – este că era excitat şi în loc să se ocupe de afacerile de milioane de dolari de la serviciu (sau orice naiba face acolo) îşi imagina diferite scenarii, presupun, cu mine. Ştiu, din mai mult decât suficientă experienţă din trecut că acest „sentiment" nu este unul care să inspire (sau măcar să sugereze) flori sau bileţele de apreciere frumos formulate, şi acest aşa zis „sentiment" nici nu se va manifesta sub forma a cinci minute de masaj la tălpi sau măcar sub oferta binevoitoare de a culca copii în timp ce eu citesc o carte în cadă; ci este mai degrabă „sentimentul" care implică pipăituri continue şi uneori agresive, întrebări inoportune despre lenjeria purtată, vorbărie continuă despre „când

dorm copii", şi în sfârşit, ore întregi de indispoziţie dacă, să spunem, că atunci când spălam vasele după cină m-a apucat de sânul stâng şi m-a strâns iar eu nu am apreciat corespunzător gestul.

Toată această atenţie mie îmi produce anxietate, şi în final rămânem blocaţi într-un impas până unul cedează sau se retrage. Pe scurt, până la consumare sau resemnare, eu şi Eric trăim într-o stare de flux în care evitarea era noua intimitate şi ceea ce rămânea nespus înlocuia conversaţia. Este singurul moment în care sunt cu adevărat recunoscătoare televizorului pentru că într-o lumină neclară şi cu un bâzâit hipnotic oferă mediul în care ne prefacem că petrecem timp împreună.

În alte nopţi, când nevoile noastre nu sunt aşa de… urgente, televizorul are o funcţie cu totul diferită. Pentru mine este un motiv de extremă enervare, în timp ce pentru Eric este apreciat drept:

1. Un mod de a evita informaţia cotidiană pe care o arunc în fiecare zi spre el.
2. Un mod de a evita informaţiile de zi de zi pe care copii noştri în mod cert i le transmit.
3. Un mod indirect de a trăi o viaţă în care de regulile sociale nu impun eliminarea impulsurilor sexuale şi violente – cel puţin aşa se pare ţinând cont de tipul emisiunilor, filmelor, etc. pe care le urmăreşte.
4. Un mod de a evita starea conștientă
5. Un mod de a evita împăturirea hainelor spălate
6. Un mod de a evita mişcarea fizică
7. Un drum sigur către uitarea de sine
8. Un somnifer

Într-adevăr, în casa noastră, „cutia" a devenit nu doar obiectul care emite evenimente sportive ci chiar a pus baza unui „sport" în adevăratul sens al cuvântului. Dacă degetul mare ar fi fost cel mai important mușchi al corpului şi ar trebui să-l antrenezi cu seriozitate pentru al face să

funcţioneze la capacitatea lui maximă, şi acel antrenament, ca orice antrenament de rutină eficient, are nevoie de variaţie, atunci Eric cu siguranţă s-ar fi pregătit temeinic pentru asta; echipase camera noastră de zi cu nu mai puţin de nouă aparate care serveau ca portal către universul paralel al realităţii digitale. Televizorul, DVR-ul, DVD-ul, VCR-ul, BLUE-RAY-ul, ROKU-UL, BLOCKBUSTER-ul, NETFLIX-ul, PANDORA, puteau deschide o multitudine de lumi cu câteva click-uri bine direcţionate; era chiar genial să ai abilitatea să „te trezeşti" în atât de multe locuri în acelaşi timp fără ca realitatea plictisitoare în care trăieşti să apară în fantezie.

Numărul scandalos de mare de alegeri l-au făcut pe Eric deopotrivă buimăcit de numărul posibilităţilor dar şi paralizat de indecizie. Era potrivită seara asta pentru recentul DVD cu Lege şi ordine: Brigada specială (a se citi crime sexuale) sau era o seară pentru o trecere în revistă mai retro a filmelor lui John Belushi? Aceste întrebări nu conduceau decât la mai multe întrebări care la rândul lor aduceau mai multe alegeri care determinau urmărirea unor fragmente de câteva minute, lucru care conducea la o oboseală inevitabilă, un rezultat cumulat al paharului de vin de după serviciu, al canapelei confortabile unde se aşeza invariabil şi al numărul ameţitor de alegeri de evadare. Deseori adormea, astfel încât programul ales cu atâta hotărâre nu mai era privit ci se intercala cu visele lui.

Bineînţeles că sunt nopţi când impulsul sexual şi evadarea în mediul digital îl trăgeau pe Eric în direcţii opuse; sau pentru a înţelege mai bine, cele două forţe ar trebui privite nu ca două forţe opuse una alteia ci ca un mod de a ajunge la acelaşi scop. În romanul lui Nick Hornby din 2000, High Fidelity, Rob, protagonistul anxios, recunoaşte că sexul, ca nimic altceva din viaţa ta adultă, are puterea să „te absoarbă în totalitate". Pentru Eric,

ecranul devenise o forţă de o magnitudine egală, atotcuprinzător, peste măsură de captivantă, oferind putere, tipul de experienţă: mă predau condu-mă la liderul tău. Şi dacă e să fim sinceri, eu exploatez fără ruşine această situaţie în câştigul meu propriu. Când i-am sugerat timid să comandăm setul complet cu filmul erotic oarecum efeminat, deşi provocator, Emmanuelle, am ştiut că odată cu sosirea lui – cumpărându-i cu succes lui Eric o prăjitură care poate şi el să… o guste – puteam să obţin o decizie semnificativă (a se citi afirmativă) cu privire la lucrările de peisagistică pe care voiam să le fac pe terenul din faţa casei. Este probabil cel mai bine să uităm că atunci când setul de DVD-uri a fost livrat, fiul meu de zece ani şi prietenul lui au desfăcut pachetul crezând că erau nişte desene animate Sillz Bandz pe care le comandaseră pe Internet – la fel, e bine să uităm şi de privirile întrebătoare pe care le aveau când mi-au dat adunătura de hârtii şi dvd-urile, după ce studiaseră carcasa setului.

La fel, în alte seri am folosit atracţia cutiei cu ţâţe când voiam cu disperare să scap de Eric de pe capul meu (şi, să nu uit, din alte zone bine îngrijite). Privesc cutia idioată de 52 de inch, care ocupă partea centrală a camerei de zi, cu o apreciere fără de echivoc… în timp ce corpul lui se pliază pe canapea ca o omidă în propriul cocon…şi telecomanda îi alunecă din mână…şi el adoarme u-u-uşor, mie – din fericire – îmi acordă o graţiere, chiar dacă temporară.

CERTURI MARITALE

Toate cuplurile au propriul limbaj pentru revendicare. La fel ca monumentele înălţate să onoreze trecutul, acest limbaj este construit lent, de-a lungul timpului, oglindind coborâşurile şi fisurile din relaţia cuplului. Materialul de construcţie a acestui măreţ edificiu poate fi citit ca o hartă rutieră a greşelilor, unele fiind de genul „ţi-aduci aminte când", chiar de dinainte ca jurămintele de căsătorie să fie rostite… universul încâlcit a lui „el a spus/ea a spus", unde fiecare are la fel de multă dreptate şi se înşelă la fel de mult ca şi opozantul său. Unele reproşuri sunt banale: felul cum sunt puse farfuriile în maşina de spălat vase, sau cum sunt împăturite rufele, cum sunt îmbrăcaţi copii, în timp ce altele sunt ieşite din comun, cum ar fi: zilele scurse între atingeri tandre şi cuvinte dulci, sau felul în care familia unuia dintre soţi uzurpează, încă o dată, autonomia domeniului deţinut de copilul lor căsătorit. Rezultatul fiind, cel puţin în multe cazuri, modul în care oamenii căsătoriţi vorbesc cu partenerul de viaţă, cu reproş, pe un ton neînţelegător, cum nu ar vorbi cu nimeni altcineva din viaţa lor.

În cele mai problematice cazuri, fiecare jumătate a perechii aduce ce are mai rău din ce a învăţat din dinamica originală a familiei din care provine, lucru care devine şi mai problematic prin faptul că acest comportament nesănătos este văzut drept un comportament perfect normal de către cel care îl manifestă. În consecinţă, în cazul propriei mele căsnicii, Eric a trebuit să suporte faptul că

aveam furia mereu la îndemână, sau mai bine zis pe vârful limbii, pentru că era eliberată sub forma unui flux de înjurături demne de cel experimentat birjar. În aceeaşi categorie, şocul lui a fost palpabil când, după un incident de genul „vino cu maşina după mine pentru că habar nu ai pe unde să mergi", care nu s-a finalizat cu bine, am condus paralel cu maşina lui şi i-am arătat degetul mai mult de doi kilometri.

Sora mea geamănă povesteşte fapte la fel de afurisite, care pot fi cu uşurinţă puse pe seama temperamentului vulcanic care ne-a definit tinereţea în suburbie. Contrar reacţiei mult mai evidente de a evita aceeaşi formă de demonstrare a furiei la care am fost martore şi la care am participat când eram copii şi apoi adolescente, am îmbrăţişat-o din toată inima, o dată cu sinceritatea ei arzătoare. În realitate, Amy este singura persoană care „înţelege" isteria – cu o doză sănătoasă de unor în subtext – care defineşte asemenea situaţii. Ca multe alte lucruri, ea stăpâneşte această formă de artă şi o execută mult mai bine decât mine. Iată câteva exemple care pot concura pentru titlul de Tur de forţă:

1. A nu face lucrurile bine, când este vorba de gusturile, preferinţele sau inclinaţiile ei şi ale copiilor, este aproape o caracteristică de neiertat de care soţul lui Amy, Spencer, nu poate să se debaraseze. De la a alege bijuterii de argint pentru Amy – care nu a purtat niciodată decât aur – drept cadou de ziua ei, la a umple farfuria din faţa fiului de 8 ani cu scrob şi cartofi prăjiţi, fiu care „nu mănâncă aşa ceva şi nici nu a mâncat vreodată", toate astea o enervează la culme. Bineînţeles, greşelile par mici, dar ele indică un defect de caracter mai mare, şi anume, nepăsarea faţă de familie. Simple cumpărături de rutină se sfârşesc cu sentimente rănite când este cumpărată marca de

pâine greşită sau când este uitat un ingredient important pentru gustarea pentru şcoală. Deci, te întrebi, de ce este Spencer însărcinat cu misiunea herculeană de a alege brânza corectă pentru susnumitul puşti de opt ani pretenţios? Pentru că este tatăl copiilor, la naiba, de asta, şi „am uitat" nu este o scuză.

Spencer, către vânzătorul de la alimentară, bătând din picior nerăbdător, aşteptând ca Amy să răspundă la telefon: „Numai puţin, voi ştii răspunsul într-o clipă, imediat ce soţia mea răspunde la telefon."

Spencer către Amy, bătând nervos din picior în timp ce vorbeşte cu Amy: „Da, ce fel de brânză trebuie să iau pentru întâlnirea de joacă a lui S, de mâine? N-am auzit niciodată de asta – ce este „brânză monstru"?

Amy, cu calm, încercând să nu răspundă cu vocea ei „de ce eşti atât de idiot": „Aşa îi spune S brânzei Munster de când a început să vorbească".

Spencer, după ce a întrebat vânzătorul de la alimentară, bătând din picior nerăbdător în timp ce-i dă nefericita vestea lui Amy: „Nu au decât brânză Munster dulce – să iau din asta?

Amy, cu calm, încercând din greu să nu răspundă cu vocea ei „de ce eşti atât de idiot": „Nu, nu îi place aceea. Dar brânză elveţiană – cea cu găuri mici?"

Spencer bătând din picior de nerăbdare, încercând să-i explice lui Amy diferitele sortimente de brânză elveţiană, înainte de a renunţa şi de a pune telefonul în mâna cu mănuşă transparentă a vânzătoarei: „Vorbeşte cu vânzătoarea – spune-i ei ce vrei."

Vânzătoarea: „Ce fel de brânză doriţi?"

Amy, înainte de a trânti telefonul cu exasperare: „Nu îmi pasă ce fel de brânză cumpără; vă rog doar spuneţi-i soţului meu că este un idiot!"

2. Când „cearta” se căsătoreşte cu „fuga”, rezultatul poate fi uneori un dezastru exploziv al atacului şi al retragerii: un dans ridicol în care fiecare din parteneri şi-a memorat paşii şi refuză să se lase condus de celălalt. Amy (adică „cearta”) şi Spencer (adică „fuga”) oferă o foarte bună demonstraţie de ce acest tip de cuplu este deseori problematic. O anumită dimineaţă din săptămână oferă o ilustrare eficientă:

Amy: „Te rog, sun-o pe mama ta şi spune-i că apartamentul nostru este mult prea mic pentru a-i găzdui cinci zile pe părinţii tăi, pe sora ta, soţul ei, cei doi copii ai lor şi Ven (elevul din Armenia pe care ei îl găzduiesc în timpul anului şcolar) şi iubita lui americancă – mai ales că vizita lor coincide cu sfârşitul anului şcolar al copiilor noştri şi poate o deplasare de serviciu pentru tine. Dă-i numărul de la Bentley; sunt sigură că vor sta bine la hotel.”

Spencer: „Haide, Amy. Sunt doar cinci sau şase zile. Pot să doarmă toţi pe jos în camera de zi – în plus dacă plec, va fi o gură mai puţin de hrănit.”

Amy: „Ţi-ai ieşit din minţi!”

Spencer: ...

Amy: „Te rog spune-mi că o vei suna pe mama ta astăzi să-i spui că tu pleci şi nu poţi să-mi ceri să primesc opt musafiri – pe lângă copii noştri – în apartamentul nostru din New York în timpul unei săptămâni de şcoală foarte aglomerată.”

Spencer: „Da, dar s-ar putea să nu plec.”

Amy: „Ai înnebunit complet? Măcar asculţi ce îţi spun? Doar promite-mi că o suni pe mama ta azi şi îi vei transmite vestea cutremurătoare că de fapt noi nu avem un hotel, nici un motel, nici o tabără, şi cu siguranţă nu vrem să se profite de noi în halul ăsta. Promite-mi că o suni astăzi, ca să nu mai trebuiască să mai gândesc nici o clipă la cererea ei nebunească. MĂ ASCULŢI???”

Spencer: ...

Amy: „AI AUZIT??”

Spencer: „Da – trebuie să plec. Am o şedinţă peste douăzeci de minute.”

Amy: „Este revoltător; îţi laşi familia să năvălească peste noi fără să te gândeşti deloc la mine. Ce om normal ar vrea să-şi lase întreaga familie să stea într-un apartament cu o cameră pentru o întreagă săptămână… mai ales după ce, ultima dată, ţie ţi s-a părut amuzant, l-am găsit pe tatăl tău dormind în patul nostru – PE PARTEA MEA… ca să nu mai spun de includerea elevului străin şi „iubita” lui americană în vizita asta. Adică, tipul e în ţara asta de aproape trei luni şi acum „s-a îndrăgostit”, să fim serioşi… probabil a convins-o pe fată să se culce cu el promiţându-i o excursie gratuită la New York. MĂ ASCULŢI??”

Spencer (în timp ce iese pe uşă): „Trebuie să plec…”

Mobilul lui Spencer: dododo….dododododo… dododododo…

„A-ţi sunat la Spencer Kaplan. Momentan nu sunt disponibil. Vă rog lăsaţi un mesaj şi vă voi contacta cât mai curând posibil.”

Mobilul lui Spencer: dododo….dododododo… dododododo…

„A-ţi sunat la Spencer Kaplan. Momentan nu sunt disponibil. Vă rog lăsaţi un mesaj şi vă voi contacta cât mai curând posibil.”

Telefonul privat din biroul lui Spencer: bri… ng…bri..ng… bri…ng…bri: „Uite Amy, nu pot vorbi acum, întru într-o şedinţă.”

Amy: „CUM ÎNDRÂZNEŞTI SĂ PLECI ŞI APOI SĂ NU RĂSPUNZI LA MOBIL….”

Telefonul privat din biroul lui Spencer: mmmmmmmm

Mobilul lui Spencer: dododo….dododododo… dododododo…

„A-ţi sunat la Spencer Kaplan. Momentan nu sunt disponibil. Vă rog lăsaţi un mesaj şi vă voi contacta cât mai curând posibil.”

Telefonul privat din biroul lui Spencer: bri… ng…bri..ng… bri…ng…bri. „Aţi sunat la Spencer Kaplan. Nu pot răspunde acum. Vă rog lăsaţi un mesaj şi vă voi contacta cât mai curând posibil. Dacă aveţi nevoie de asistenţă imediată vă rog apăsaţi tasta 0.”

Amy, în timp ce acum apasă tasta 0: respiră… respiră… respiră…

Recepţionista: Recepţia firmei de avocatură Dunbar şi Schmidt, cum vă pot ajuta?

Amy: Bună ziua, trebuie să vorbesc de urgenţă cu soţul meu, Spencer Kaplan. Nu răspunde nici la telefonul din birou şi nici la mobil, este o urgenţă!”

Recepţionista: Se află în şedinţa anuală a partenerilor. Care este numărul la care vă poate contacta?

Amy: „Este cu adevărat urgent… oh, D-zeule, puteţi să-l chemaţi, vă rog? Aştept …”

Recepţionista: „Va trebui să întrerup şedinţa, vă pot pune în aşteptare?”

Amy: „Da.”

Spencer (câteva minute mai târziu), menţinându-şi tonul profesionist: „Alo, Spencer la telefon.”

Amy: „EŞTI UN MARE NEMERNIC!”

Telefonul de la recepţie după ce Amy închide: mmmmmmmmmmmmmmmmm….

O NOAPTE ÎNGROZITOARE

Ajunsesem în căsnicia noastră în punctul în care fiecare conversaţie se transforma într-o ceartă, şi fiecare discuţie ajungea la un punct exploziv la fel de repede ca o grenadă aruncată întâmplător. Paisprezece ani de neînţelegeri, greşeli intenţionate şi acuzaţii ipocrite, ne-a făcut să folosim mânia zilnic ca pe un accesoriu preferat, furia clocotind aproape de suprafaţă la fel ca clocotul furios al ceainicului înainte de ţiuitul lui isteric.

Ciondăneala a început dimineaţă devreme, din cauza unei călătorii la New York pe care mi-o doream cu disperare şi pe care Eric spunea că nu ne-o permitem sub nici o formă. Acesta era modul nostru tipic de operare: ne formulam dorinţe atât de puternice încât intenţia de compromis era imediat eliminată; aşteptata revendicare individuală a injustiţiei era profund înrădăcinată în viaţa căsniciei noastre.

Nu a fost nici o surpriză că, odată pregătirile de seară terminate, copii puşi la culcare şi câinele scos la plimbarea de seară, ne vom retrage în camere separate din casă pentru a ne îngriji sufletele rănite şi pentru a începe procesul de recuperare după o zi de emailuri acuzatoare şi apeluri telefonice nepreluate. Poate ca un gest de împăcare, Eric a luat sticla de „mâncare pentru suflet” preferată şi a turnat pentru fiecare un pahar înspumat …şi apoi un al doilea. Ora care a urmat s-a dovedit a fi una din orele cele mai nefaste din viaţa noastră de familie.

Unul din cele mai groaznice obiceiuri ale lui Eric, unul practic de neiertat, este să-i amestece pe părinţii noştri, mai exacte pe mamele noastre, în disputele noastre domestice. Este ca şi cum ar avea o viziune arhaică despre el drept „el bărbatul” (a se citi: protector şi furnizor) şi „ea femeia” (a se citi: cea care are nevoie de protecţie şi hrană), viziune care îi acordă statutul de deţinătorul absolut adevărului suprem, ca şi cum prezentarea lui „raţională” a realităţii îl va proteja în caz de judecată în „sala de judecată a familiei”. Eu, pe de altă parte, nu simt nici o remuşcare în a aborda strategia „lasă-i să creadă ce vor”, sau, oricum nu este problema lor.

Într-o izbucnire de bravadă de genul „te-am prins”, Eric m-a informat că va trimite un email explicativ mamelor noastre, ca atunci când uniunea noastră se va nărui, ele vor avea o relatare „corectă” atât a caracterului său rezonabil cât şi a nebuniei mele. Să spunem că această informaţie, ţinând cont de epuizarea mea emoţională, accentuată de două pahare de şampanie băute în grabă, nu mi-a picat bine. M-am urcat pe propriul meu cal de război, care pare să fie mereu gata înşeuat într-o cameră sau alta din casa noastră şi mereu pregătit în caz de nevoie, şi m-am avântat să îndrept greşelile, mâna mea coborând cu rapiditate, în forţă, într-o încercare de a închide ecranul calculatorului. El mi-a întâmpinat strigătul de război cu o ferocitate proprie, care înflorise de-a lungul zilei într-un vrej care ar fi fost chiar şi peste puterile lui Jack să-l controleze, şi m-a împins cu forţa unuia care voia să radieze toate lucrurile detestabile din ziua aceea, din anul acela, lucruri în care se transformase uniunea noastră. Am căzut. Nu mai văzusem niciodată privirea aceea în ochii lui.

„Îmm-hm”, îmi amintesc că am gândit.

Am sunat la 112.

CE AM ÎNVĂŢAT ÎN TIMPUL DESPĂRŢIRII NOASTRE FORŢATE

1. Ce înseamnă cu adevărat „culmile disperării”.

2. Pot să nu dorm trei nopţi consecutive şi totuşi să conduc după aceea – deşi nu prea bine.

3. Rimelul waterproof se dizolvă după o zi întreagă de plâns.

4. Sunt servită grozav de prietenos la cafenea când plâng în hohote la telefonul mobil.

5. Copii mei pot să se servească singuri şi vor supravieţui o săptămână cu Cheerios şi banane la micul dejun – abandonând concepţia că nu se poate decât cu ouă prăjite, pâine integrală prăjită şi fructe.

6. ESTE stipulat în contractul pentru cel mai bun prieten să le ceri celor mai bune două prietene să îşi abandoneze căminul şi responsabilităţile într-o seară de sâmbătă pentru a te sprijini la un bar cunoscut.

7. Pot în sfârşit să-i spun mamei soţului meu să se ducă la naiba – chiar dacă nu cu exact cuvintele astea – şi să pot s-o privesc în ochi mai târziu.

8. Copii mei sunt în acelaşi timp maleabili, uşor de păcălit şi de ajutor când simt că am nevoie într-adevăr de asta.

9. Viaţa altor oameni continuă imperturbabil în timp ce viaţa mea se năruieşte.

10. Când am ieşit în final la mal, lumea este aproximativ la fel cum o ştiam… la fel ca şi rufele de spălat, doar că sunt mai multe.

ÎMPĂCAREA

Nici o partidă de sex nu se compară cu sexul când te simţi complet uşurat. Este ca şi cum te-ai trezi dintr-un vis înfiorător în care cineva la care ţii a murit dar realizezi că a fost doar un vis şi că părintele, ruda, iubitul, prietenul sau soţul tău există încă (şi te poţi prinde de el ca de o plută). Sexul este în acelaşi timp tandru şi familiar şi un pic disperat. Înseamnă în acelaşi timp şi reafirmare şi implicare şi experimentare şi amuzament. Continuă în noapte, fiecare reunire aducând cu sine un sentiment de uşurare din ce în ce mai pronunţat. Şi dimineaţa, când vă treziţi împreună, după o noapte fragmentată în bucăţele de penetrare şi lubrifiant, limbi şi sex, totul înrămat de liniile sigure ale somnului, te regăseşti din nou întreg dar şi mai fracturat decât erai înainte ca noaptea să înceapă. Dimineaţa aduce interacţiunile tentative a două persoane hotărâte să stea deasupra lucrurilor cât mai mult – sperând să rămână în afara conflictului destul timp pentru a-şi recupera legăturile, astfel încât atunci când se vor arunca cu capul înainte în mizeria întunecată a luptei, vor avea resursele, fermitatea şi rezerva de a face faţă la tot ceea ce va urma.

PROCESUL

„A fost un moment pueril”, i-am spus procurorului, referindu-mă la cearta şi împinsătura care ne-a adus în acest moment, „ca şi cum ai fuma iarbă înainte de bac”; sau mai bine spus, ţinând cont de viaţa mea de acum douăzeci de ani, să faci sex sălbatic toată noaptea cu Bobby Alton – doar pentru că el era plictisit şi „în trecere” – în loc să mă pregătesc pentru examenul final de care depindea nota mea finală la paleontologie.

Am picat, dar nu era chiar vina lui Bobby, şi nici chiar a mea. În loc să mă duc măcar la un curs, am cumpărat şi memorat suportul de curs, dar, suportul de curs pentru al semestru. Ce student la filologie ar putea rezista tentaţiei? Se pare că foarte mulţi, pentru că am fost singura studentă din câte îşi aducea aminte profesorul meu care a picat acest examen. Să memorez notiţele a fost uşor, să-mi fac curaj să-l abordez pe profesor – pe care nu aş fi reuşit în nici un caz să-l recunosc în afara sălii de curs – nu a fost. „Suportul de curs trebuie privit ca un sprijin şi nu un înlocuitor al prezenţei la curs” m-a mustrat cu severitate. „Da”, am replicat. „Am înţeles asta cum.”

Stăteam într-o sală de şedinţe de la etajul al treilea a secţiei civile a parchetului, sarcina mea fiind de a-i convinge atât pe procuror cât şi pe poliţista Dowen, unul din poliţiştii care au venit la intervenţie în noaptea nefericitei conjugări de evenimente, că acea situaţie era un fel de nebunie juvenilă şi că singurul rezultat rezonabil ar fi să se renunţe la acuzaţia de abuz domestic în cazul

soţului meu Eric. Aceasta părea o povară un pic cam nedreaptă, dar am abordat sarcina cu o strategie de joc demnă de un adversar într-un meci de cupă. Mai întâi voi minţi dacă este nevoie, si apoi voi arăta cât mai multă piele de sub fusta mea extrem de scurtă, în cazul în care primul meu plan nu funcţiona cu ar trebui.

Poliţista Dowen s-a dovedit a fi cel mai uşor de convins dintre cei doi, privirea mereu năucită de pe chipul ei subminându-i încrederea pe care uniforma ei ţeapănă trebuia s-o exprime. „Cum doriţi", mi-a replicat hotărât la întrebarea mea şovăitoare dacă va fi sau nu de acord să se renunţe la acuzare. Cu procurorul, pe de altă parte, a fost altă poveste. Mi-am dat seama imediat că strategia mea organizată în două etape, cum a fost prezentată mai sus, s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-l influenţa.

Deşi nu era un adversar slab aşa cum am sperat la început, l-am plăcut imediat, pentru că nu am întâlnit mulţi oameni care pot să înjure atât de uşor şi nestingherit ca mine. Gura spurcată a fost motivul înţelegerii noastre şi modul cum am reuşit să ne punem de acord. Orice îi spuneam atrăgea după sine un răspuns care începea cu „ce dracu….": „Eu şi Eric suntem căsătoriţi de cincisprezece ani", am început. „Ce dracu" a întrerupt el, „pe bune, adică ai crede că are destulă minte ca să-şi controleze mâinile".

„S-a mai întâmplat?" a întrebat el. „Nu niciodată" am răspuns.

„Atunci ce dracu a făcut seara asta aşa de specială?"

„Ei bine", am răspuns, „ne certam, şi el a început să (dacă nu poţi să-l învingi, treci de partea lui) mă enerveze al dracului de tare când mi-a zis că o să-i trimită mamei mele detaliile discuţiei noastre."

„La dracu", a continuat, „ce fătălău, adică cine îi trimite un email soacrei. Asta e chestie de fătălăi."

Poliţista Dowen a deschis gura, dar a închis-o repede, probabil gândindu-se că e mai bine să amâne deocamdată cererea permisiunii de a pleca.

Avocatul lui Eric, Barry, practic o clonă a verişorului meu Jack, un avocat independent în New York, si-a băgat capul pe uşă chiar atunci să vadă unde ne aflam cu discuţia.

„Hei, Barry, i-ai trimite vreodată un email soacrei tale în timpul unei certe?" a întrebat procurorul retoric.

„Ăăă..nu…nu," a răspuns Barry.

„Clientul tău e un fătălău", i-a aruncat procurorul şi i-a spus că mai avem nevoie de timp, lucru care a adăugat o notă de oboseală la uimirea perseverentă a poliţistei.

În ceea ce mă priveşte, eram curioasă cât de des s-a confruntat Dowen cu aşa o mulţime de, ei bine, „fătălăi". Dintr-un oarecare motiv, sau dintr-un motiv evident, pentru genul acesta de bărbaţi, „direcţia de orientare" părea să fie „păsărica". Într-adevăr, nu treceau cinci minute de preludiu şi Eric începea: „eşti aşa de umedă", apoi, „niciodată nu te-am mai simţit aşa de udă" şi în final „îţi place când te ling?" ultima fiind bineînţeles o întrebare retorică. Eram destul de sigură că acest tip de limbaj era destul de anormal pentru poliţistă.

„Deci, ce s-a întâmplat după aceea?" a întrebat procurorul.

„Păi, m-am dus în birou să-i închid calculatorul ca să nu poată trimite emailul, şi el m-a împins dar nu a fost cu intenţie şi sunt sigură că nu se va mai întâmpla," am răspuns fără şovăială.

„Dacă se întâmplă din nou" a întrebat, „eşti de acord să-l loveşti la coaie? adică nu te voi acuza pentru asta."

„Aş aprecia asta", am răspuns, „dar nu se va mai întâmpla"; şi astfel conversaţia noastră a continuat ca un joc foarte relaxant de ping-pong, schimbul nostru de cuvinte neducând nici un rezultat.

În sfârşit, împotrivirea procurorului s-a demonstrat a fi aşa cum şi era, adică reală, şi el a sugerat un compromis. „Dacă soţul dumneavoastră îşi cere scuze în sala de judecată pentru că va enervat şi doamnei poliţist Dowen pentru că a făcut-o să-şi piardă timpul, atunci vor renunţa la acuzaţii.

„Mulţumesc," am şoptit, ridicându-mi întâmplător fusta cu vreo jumătate de centimetru, pentru a-i arăta că eram sinceră.

Îmi amintesc că am citit undeva că motivul numărul unu pentru care poliţiştii te arestează este lipsa de respect. Extrapolând acest lucru la alte profesii de genul „soarta ta este în mâinile mele", îl implor pe Eric să ia lucrurile în serios. În ceea ce o priveşte pe poliţista Dowen, ea a cerut monoton ca felia subţire de scuze sincere ce i se cuvenea să fie dată la pachet, pentru că fusese de serviciu aproape toată noaptea. I-a fost acordată graţierea, iar noi ceilalţi me-am înşiruit formal în sala de judecată 3E.

CONSILIERE MARITALĂ

Consilierea maritală nu a fost în mare parte deloc ceea ce am sperat că va fi. De exemplu, am sperat ca dr. Freeman să fie un iubitor de lectură, un cititor vorace cu care voi putea să discut despre noul roman pe care îl citeam sau să deliberez meritele evidente, şi ocazionalele dezavantaje atribuite celui mai recent autor de care eram pasionată. La început, refuzând cu pasiune să cred că o persoană aşa de inteligentă cum era în mod evident dr. Freeman (o dovadă fiind şi faptul că eu îl alesesem să fie ghidul nostru printre stâncile şi buruienile în care căsnicia noastră era în pericol să se transforme), aduceam hotărâtă cu mine fiecare volum nou la şedinţa noastră săptămânală, sigură că această oră va fi cea în care el va începe: „de abia am terminat cartea aceasta ieri! De ce nu începem azi prin a discuta părerile noastre despre evidentul subtext sexual şi homoerotic din capitolul zece.”

Dar nu se întâmpla, şi după trei luni, am renunţat să-l mai întreb dacă a citit vreunul din nenumăratele romane sau lucrări de non-ficţiune pe care fie i le-am recomandat explicit sau le-am amintit întâmplător. Filmele păreau a fi de asemenea trimise la periferia a ceea ce se presupune că „ar trebui să facem aici”. Trebuie să recunosc că am fost puţin deprimată când, citându-l pe Norman Bates pentru că eram sigură că era analogia perfectă pentru ataşamentul matern a lui

Eric, am primit ca răspuns o privire întrebătoare care se traducea prin „cine?”

Dr. Freeman era un bărbat simpatic de aproape şaizeci de ani, cu păr rar şi o afinitate pentru cămăşile largi, cu mâneci scurte, închise la culoare, pe care le purta cu pantaloni lejeri negri, toate acestea peste ce părea a fi o structură îndesată, care-i oferea poate complexe. Ne saluta pe Eric şi pe mine, în fiecare săptămână cu acelaşi zâmbet larg şi cald, care-i atingea întreaga faţă, şi care era urmat în mod obişnuit de o strângere de mână şi de întrebarea „ce mai faceţi?” Pe lângă, căldura sa constantă, Dr. Freeman avea atât de mult exerciţiu în a arta de a fi raţional încât era, dincolo de orice altceva, raţional – atât de raţional încât făcea ca această stare de spirit să pară uşor de atins. Pentru mine acest lucru îmi aducea aminte de liniile clare şi drepte din picturile lui Ian Klee la care mă uitasem, cu neîncredere, ca un copil. „Asta-i artă” m-am amuzat, „aş putea să pictez asta şi în somn”. Imposibilitatea devenind evidentă atunci când am încercat să le reproduc acasă. La fel, aplicarea modului de gândire aproape agresiv de raţional al dr. Freeman – pe lângă mantra lui simplistă „fii îngăduitor” – la interacţiunile noastre din ce în ce mai explozive, părea, cel puţin, dificil.

„Eric este un tâmpit,” am început în acea după-amiază de miercuri.

„Eii, tu eşti o tâmpită!” a răspuns el nervos, „eşti abuzivă, ahtiată după control şi o scorpie în adevăratul sens al cuvântului” a continuat.

„Hei, hei”, ne-a întrerupt dr. Freeman, „nu uitaţi, … îngăduinţă”

Aproape puteam să simt uşorul amuzament care mi-a apărut pe chip când am început să descriu „raţiunea” care era în spatele acestei recente demonstraţii veninoase. Cu o zi înainte fusese Ziua Mamei, şi Eric, demonstrând tipicul favoritism maternal, îmi spusese ce-i cumpărase şi urma să-i livreze personal în ziua următoare, ca simbol ales

cu grijă, al ingeniozităţii sale: un elegant coş cu produse de baie. Eu, pe de altă parte, am primit obişnuitul… nimic.

„Dar, tu nu eşti mama mea!" a spus Eric încercând să îşi justifice faptele, sau în acest caz, lipsa lor.

„Nu despre asta este vorba!" l-am contrazis, „sunt mama copiilor tăi, şi nu faci niciodată ceva atât de drăguţ pentru mine. Întotdeauna alegi o achiziţie recentă şi îi dai titlu de cadou pentru următoarea sărbătoare din agendă. Este ca şi cum când mi-am făcut plinul la maşină este echivalentul unui bilet Monopoly „ieşi din închisoare gratis".

„Păi" a răspuns Eric, „benzina ESTE scumpă"

„Ascultă ceea ce spune" a sugerat dr. Freeman. Apoi întorcându-se spre mine, „de ce nu-i spui lui Eric ce fel de cadou ţi s-ar părea o dovadă de atenţie."

„Bine", am început, „ştii că am al doilea volum de poezii al prietenului meu de la facultate, Lance, deci ar fi chiar emoţionant să primesc prima lui carte care este aşa de greu de găsit."

„Dar nici nu am ştiut că vrei prima lui carte" a replicat Eric.

„Bineînţeles că-i vreau prima carte", am răspuns exasperată, „Lance a fost cel mai pasional iubit pe care l-am avut în timpul facultăţii. De fapt, eram aşa de infatuată, încât i-am trimis un bileţel în timpul cursului de Literatură clasică cerându-i să se culce cu mine. Şi, considera „sexy" modul în care îmi muşcam buza de jos şi era mereu dispus „să încerce ceva nou" – dacă înţelegi ce vreau să spun. Oricum am făcut sex în toţi cei patru ani de facultate şi mereu am rămas cei mai buni prieteni."

„Oh, nu îmi dădusem seama că „scrie" aşa de bine", mi-a răspuns Eric, sarcasmul lui la fel de subtil ca acidul de baterie.

„Ei bine, asta se poate repara uşor", a început grăbit şi raţional Dr. Freeman, chiar dacă mie mi s-

a părut un pic cam neconvingător. „Următoarea ocazie de a dărui ceva”, s-a adresat către Eric, „nu uita să te gândeşti la ceva ce Lauren ar aprecia cu adevărat. Şi Lauren, încearcă să priveşti eforturile lui Eric dintr-o nouă perspectivă – poate una care nu se referă atât de explicit la un fost iubit. Bine, deci, asta e tot pentru astăzi; vă rog să nu uitaţi…” a încercat dr. Freeman…

„Ştim” am răspuns continuând propoziţia lui în unison „îngăduinţă”.

SOCRII

Fiind însărcinată cu primul copil, mi-am dat seama că discuţia la masa rotundă despre numele copilului NU era un semn bun, fiind apogeul a multor semne rele cărora am refuzat să le dau atenţie pe drumul lung şi chinuit al relaţiilor interfamiliale. „Când eram însărcinată, am stat cu toţii în jurul mesei până am găsit un nume acceptabil cu care toată lumea să fie de acord," a anunţat hotărât soacra mea.

„Mamă, mamă" a replicat soţul meu, „lucrurile s-au schimbat acum", ca şi cum prerogativa ca părinţii să aleagă numele propriilor progenituri a fost o luptă lungă, cu greu câştigată, asemănătoare cu cea dusă de bravele sufragete sau de luptătorii pentru drepturile civile. Aşa părea să fie mereu cu părinţii lui Eric, socrii mei, comentariile sau ideile care ar fi părut revoltătoare spuse de altcineva, erau rostite sau sugerate cu atâta certitudine încât refuzul ascultătorului de a încuviinţa imediat, dovedea, din nefericire, ceea ce ei credeau sau ştiau de dinainte: el sau ea era un idiot sau o idioată.

Nenumăratele exemple de astfel de raţionamente iraţionale au apărut încă de la începutul relaţiei noastre. „Vreau doar s-o cunoşti" îi spunea insistent soacra mea lui Eric. „Este fiica unei prietene apropiate, are părul frumos, roşcat, şi urmează cursurile postliceale medicale la Georgetown."

„Vrem doar să ai mai multe variante la îndemână" intervenea socrul meu, servindu-se cu

încă o felie de pizza cu caşcaval şi creveţi, la restaurantul Brick Oven, unde Eric mă adusese în final, după trei luni de relaţie serioasă, să-i întâlnesc părinţii.

„Eu şi Lauren nu ne întâlnim şi cu alte persoane”, a spus Eric, punând mâna oarecum şovăitor – aşa cum îl voi acuza mai târziu – pe piciorul meu sub masă.

„Ei bine, ce drăguţ, nu-i aşa dragule?” a rostit soacra mea bătându-mă uşor, cu resemnare, pe mână şi a schimbat rapid subiectul.

Doi ani mai târziu, imediat după ce indignările, torturile şi sentimentele rănite în planificarea şi execuţia nunţii se aşezaseră în linişte în seiful pe care memoria îl are şi îţi permite să-l deschizi în funcţie de nevoi, fratele lui Eric, Ben a intrat la aceeaşi facultate unde Eric mai avea de parcurs un an până la absolvire.

Bineînţeles că-l veţi primi pe Ben să stea cu voi pentru primul an facultate”, a anunţat, în loc să întrebe soacra mea, în August – la o lună după nunta noastră şi cu o lună înainte de începerea cursurilor – „puteţi să-i faceţi cunoştinţă cu prietenii voştri şi să-i arătaţi cum merg lucrurile acolo – e chiar perfect”, a exclamat, foarte mulţumită cu aranjamentul care s-a născut din înclinaţia ei către planificare.

„Nu ar trebui să avem şi noi ceva de zis despre asta” l-am întrebat pe Eric mai târziu. „Păi”, a început el, „trebuie să recunoşti că are sens. Unde în altă parte ai vrea să stea?”

„Nu prea îmi pasă unde stă” am răspuns începând să mă enervez. „Nu vrei să hotărâm noi înşine ce se întâmplă şi cu cine vom locui în primul nostru an de căsnicie?”

„Nu-ţi fă griji, va fi grozav” mi-a promis, planificând deja multiplele feluri în care va reuşi, în acelaşi timp, să o uimească pe mama lui şi să o îmblânzească pe noua lui soţie.

Aranjamentul s-a dovedit a nu fi prea rău in final. În afară de faptul că atitudinea lui Ben pentru sarcinile din casă şi împărţirea responsabilităţilor îmi amintea de o pisică de casă foarte încrezută, lingându-şi lăbuţele şi ignorând insistenţele stăpânului de a coborî de pe masă înainte ca musafirii să sosească. Privind traiul în comun, a ales abordarea „nu irosi timp să faci ceva ce poate fi făcut de altcineva". „Dacă tot te duci la cumpărături, ai putea să iei…" sau „Oh, grozav, speli o maşină de rufe, te superi dacă pun şi eu câteva perechi de chiloţi şi echipamentul de alergat pe care l-am purtat ieri", sau „ştiu că e rândul meu să fac curat în baie, dar dacă tot ai aspiratorul în priză şi dezinfectantul la îndemână, ar fi prea mult să…"

Bineînţeles, la această lipsă de orientare spre rezolvarea sarcinilor se adăuga foarte convenabil şi apropiata mea absolvire a facultăţii – proaspăt căsătorită dar nepregătită să mă maturizez ca persoană – fără să ştiu exact ce naiba voi face după. În plus, Ben şi cu mine puteam să îl îmbătăm turtă pe Eric, lucru de care eram amândoi mândrii şi pe care îl demonstram seară de seară. Şi ritualul nostru de miercuri seră, să ne uităm la Beverly Hills 90210, mâncând pizza şi bând nenumărate sticle de cabernet Quail Ridge şi Simi Valley, este una din cele mai plăcute amintiri din primii ani de căsnicie… deşi nu îmi amintesc dacă Eric era cu noi în acele dăţi.

Când Eric a absolvit, şi era momentul să ne stabilim în Virginia de nord – la aproximativ 9 kilometrii de locuinţa socrilor mei („nu există un loc mai bun unde să locuim" mi-a răspuns Eric la grija pe care mi-am exprimat-o privind proximitatea familiei), chiar nu am anticipat în ce măsură percepeau socrii mei responsabilitatea lor pentru primul născut în familie (şi prin extrapolare, responsabilitatea mea).

„Sora ta de abia a terminat facultatea şi a trecut printr-o despărţire neplăcută de tipul acela cu care se întâlnea, şi sunt sigură că ar fi o lovitură mare pentru stima ei de sine să se mute înapoi acasă, aşa că ştiu că tu şi Lauren veţi putea găsi loc pentru ea în casa voastră nouă din oraş până îşi dă seama ce vrea să facă mai departe” a început soacra mea.

„Şi în plus cu toate deplasările tale şi cu statul peste program la serviciu, sunt sigură că lui Lauren i-ar plăcea compania surorii tale în fiecare seară. Deci, presupun că rămâne stabilit”, a încheiat, în timp ce ultimele cutii erau încărcate în maşină în ziua în care ne luam la revedere de la Ben şi ne începeam viaţa noastră de cuplu.

„Nu credeţi că ar sta mai confortabil în casa dumneavoastră nou renovată” am sugerat nevrând să formulez refuzul meu definitiv. Eric a zâmbit slab, clar înţepenit între ciocan şi nicovală, sau mai exact spun între aşteptările mamei sale şi nerăbdarea din ce în ce mai mare a soţiei sale văzând neputința de a prelua controlul propriei vieţi ca un adult independent.

Sigur, această situaţie se datora în parte refuzului meu de a vedea scrisul mare: „Reşedinţa Kennedy, unde fiecare membru al familiei are spaţiul lui propriu, dar poate să pătrundă oricând în spaţiul unul altuia, este viziunea mea perfectă despre cum familia cu care am crescut va coabita cu familia pe care mi-o creez.”, lucru pe care Eric l-a recunoscut devreme în relaţia noastră. De unde stau acum, pot să văd că acel aranjament ne-ar fi oferit mai mult spaţiu decât cel care a fost întocmit şi reîntocmit de la an la an de socrii mei.

„Dar” am protestat eu, „nu crezi că vei fi (sau vom fi) mereu „de gardă”, pentru că te-am văzut luând în considerare un telefon sau executând o rugăminte – niciodată invers.”

„Ei bine” mi-a răspuns responsabil Eric, „mereu mi-am văzut poziţia ca fiind la baza piramidei şi tu, soţia mea eşti acolo cu mine”. Mi-am dat seama atunci că felul cum îmi plăcea să fiu văzută va fi şters sub pretextul că este o iluzie de grandoare, aşa încât am crezut mai potrivit să-mi păstrez opiniile pentru mine.

În cele din urmă sora lui Eric a stat acasă la ei doar trei luni înainte să accepte o slujbă temporară în New York, răspunsul meu rece la aranjamentul anterior fiind notat şi cu siguranţă considerat motivul pentru evadarea ei din cuib. Eu pe de altă parte, în primii doi ani de căsnicie, am învăţat câteva lecţii valoroase, cea mai importantă fiind necesitatea imperioasă de a folosi neputința lui Eric de a rupe cordonul ombilical doar în avantajul meu.

Unul din exemplele mele preferate de executare cu succes a strategiei sus numite este ceea ce numesc cu drag „lovitura canapelei”. Însărcinată cu cel de-al treilea copil şi trăind, ceea ce Eric descrie atât de caracteristic lui ca fiind „periculos peste mijloacele noastre”, într-o casă cu un nivel, sărac mobilată, îmi doream cu disperare o canapea astfel încât să pot să am grijă de copil, dar şi să dau ordine şi să cert în dezordinea haotică în care se va transforma cu siguranţă căminul nostru când i se va adăuga cel de-al treilea băiat zgomotos.

„Hai să ne uităm la rubrica de vânzări second-hand sau să vedem dacă cineva renunţă la vreo canapea,” a sugerat Eric optimist când i-am spus de dorinţa mea. „Nu contează cum arată. Adică cu trei băieţi în casă cu siguranţă se va strica oricum, nu? Dacă nu găsim nimic acolo, putem să mergem la depozitul de mobilă, cu siguranţă îi putem convinge să ne vândă doar canapeaua dintr-un set de sufragerie. Ţinând cont de stare economică din zilele astea, cred că vor fi mulţumiţi să vândă oricum!”

Nu la asta mă gândisem eu, sperând că o dată cu naşterea ultimului copil plănuit va începe şi o perioadă în care să ne asumăm o identitate matură completată cu o mobilă nouă şi potrivită. Nu m-am văzut niciodată ca o soţie „costisitoare” dar speram să las în urmă perioada de locuit ca la cămin.

Într-o clipită de pură ingeniozitate din partea mea, născută din simpla necesitate, i-am menţionat în trecere soacrei mele că Eric şi cu mine căutam să cumpărăm o canapea nouă. Şi din fericire, situaţia s-a potrivit atât cu plăcerea ei pentru cumpărături cât şi cu determinarea ei de a-şi împărtăşi bunul gust cu cei care ar accepta. Peste o oră, stabilisem deja să ne întâlnim sâmbătă dimineaţă la – o altă coincidență norocoasă – magazinul de mobilă Stickley, de la mol, care se lichida.

„Dar”, am protestat, „nu cred că Eric vrea să cheltuiască atâţia bani pe mobilă, acum.”

„Nu-ţi fă griji,” mi-a răspuns soacra mea, „doar ne uităm.”

Canapeaua de 2500 de $ a fost pur şi simplu un chilipir ţinând cont de calitatea şi măiestria cu care era realizată, şi după cum am avut norocul, putea fi livrată chiar a doua zi. De asemenea, scaunele franţuzeşti pe care soacra mea le-a ales erau suficient de gri pentru a scoate în evidenţă materialul canapelei. După ce Eric s-a tocmit ca spray-ul de protecţie împotriva petelor să fie inclus în preţ, toate au putut fi livrate luni.

„Ce succes”, a exclamat soacra mea când am plecat de la mall. „Acum ai primele piese dintr-o sufragerie frumoasă şi elegantă. Următorul lucru pe care ne vom concentra va fi arta pentru pereţi.

„Am putea amâna asta pentru câteva luni?” a întrebat Eric cu resemnare în timp ce punea cu grijă în geanta mea, carnetul de cecuri epuizat.

...

În timpul şedinţelor de consiliere, dr. Freeman a discutat mult despre perspectivă, mai degrabă necesitatea de a avea una astfel încât să trecem cu succes peste contravenţii, fie ele reale sau închipuite, comise împotriva unuia dintre soţi în timpul căsniciei… mai ales în timpul uneia lungi. Deci, cu aceste cuvinte înţelepte în minte am încercat să folosesc atât bunătatea cât şi iertarea în modul în care evaluez momentul unde mă aflu, sau ne aflăm, în prezenta noastră încarnare drept copii căsătoriţi ai cuiva. Locuim acum la aproximativ treizeci de minute de mers cu maşina de socrii mei şi prin voinţă şi mult efort am stabilit limite clare între noi şi ei – unele mai clare decât altele. Memoria socrului meu a scăzut atât de tare încât singurul lucru care pare că şi-l mai aminteşte este să-i îmbrăţişeze pe cei dragi, iar soacra mea a ajuns să-i accepte căsătoria primului ei fiu cu o femeie prea libertină – deşi încă mai simt că şocul pe care l-a avut când m-a văzut alăptându-l pe fiul meu de doi ani, lucru care încă o mai face să se înfioare.

Dar când ne-a dat un cec cu o sumă substanţială drept cadou pentru aniversarea noastră de cincisprezece ani de căsnicie şi ne-a spus „distraţi-vă”, sunt sigură că asta îşi şi dorea pentru noi.

BRIAN III

„Ce s-a întâmplat,” l-am întrebat pe Brian în timp ce el curăţa neatent terenul de tenis după antrenament. Venisem sub pretextul să-mi rezerv o lecţie semi-privată cu el, pentru că, în timp ce treceam pe lângă terenurile de tenis, la fel cum fac în fiecare zi, observasem Toyota aurie parcată în locul obişnuit, la umbra arţarului din parcare, şi nu am rezistat tentaţiei să dau ochii cu el.

„O săptămână grea”, mi-a răspuns, fără să mă privească şi aruncând în coş ultima minge rătăcită.

„Vrei să-mi povesteşti”, m-am oferit, recunoscând deschis intimitatea tacită dar rareori acceptată care exista între noi.

„E O.K.”, mi-a răspuns uitându-se în sus, „tu, eşti bine?”m-a întrebat privindu-mă direct, proiectându-şi spre mine propriul dezechilibru.

„Sunt bine”, am spus, fixându-l nostim, „am trecut doar să te salut”, nevrând să trec prin logistica banală a programărilor lecţiilor de tenis când Brian se afla vizibil într-o stare de vulnerabilitate. „Sunt complet liberă acum”, am adăugat, imaginându-mi că mi-ar plăcea cu adevărat să-l consolez – poate chiar să-l ating într-un mod premeditat încât să nu fie nevoie să mă prefac că a fost accidental.

“Merci”, mi-a zis, “dar trebuie să analizez anumite lucruri singur”, a încheiat, stârnindu-mi curiozitatea.

„Este vorba de familie sau de o relaţie?” Chiar nu reuşeam să mă abţin.

„De unde ştii că este vorba de una sau de cealaltă?” mi-a răspuns, continuând fără tragere de inimă să pregătească terenul pentru următorul elev.

„Pentru că mereu e aşa”, i-am răspuns cu ce speram eu să fie un zâmbet cald şi ademenitor.

Îmi amintesc când Brian mi-a spus că era văduv. Era una din duminicile acelea perfecte de toamnă, şi noi eram singuri pe terenul cel mai îndepărtat, lovind mingea de la unul la celălalt, într-un ritm voit uşor, care se potrivea cu ritmul conversaţiei noastre, amândoi dorind să păstrăm momentul pentru totdeauna. Eram în completă sincronie, cufundaţi complet în sunetul rachetelor, mingilor, vocilor şi vorbelor noastre; eram amândoi conştienţi de calitatea rară a acestor momente – a acestui moment – când lumea se retrage la o distanţă formidabilă, plăcută, şi cei care sunt prinşi într-un astfel de moment pot să-l trăiască complet. Era la fel ca sentimentul din timpul sexului – după disperare şi înainte de rutină – când două corpuri se potrivesc împreună atât de bine încât nici unul din parteneri nu vrea să facă nimic pentru a rupe magia, şi, din păcate, trecătoarea vrajă.

„Am plecat din Stanford cu un an înainte de a absolvi – notele mele erau mici şi banii din bursa pentru tenis se terminaseră – pentru a-l ajuta pe un prieten să-şi pună pe picioare afacerea cu calculatoare. Era perioada când un tip deştept ca mine putea să obţină un salariu mare destul de uşor, era aproape ca şi cum îl furai. Locuiam în San Francisco, lucram mult, petreceam mult, m-am căsătorit şi prosperam la intensitatea momentului. Când soţia mea a murit, mi-am luat o nouă identitate, cea a văduvului tânăr, care bineînţeles, nu se potrivea deloc cu percepţia pe care o aveam despre mine. Am muncit mai puţin şi am petrecut mai mult, iar balanţa s-a înclinat atât de mult într-o parte încât s-a răsturnat.”

Nu am întrebat atunci, de fapt nu am întrebat niciodată, ce s-a întâmplat cu tânăra lui soţie. În

schimb m-am întrebat, şi încă o mai fac, cu ce fel de femeie s-ar căsători Brian (mai ales fiind un tânăr extrem de independent, aşa cum mi-l imaginam eu); pe cine şi ce şi-ar dori acum, după atât de mulţi ani, şi atât de multă viaţă care îl întorsese, îl schimbase şi îl reorganizase şi în sfârşit îl clădise în cine era astăzi – chiar în acest moment.

Odată ce a devenit teribil de clar că Brian se încăpăţâna să sufere de unul singur şi nu avea nici o intenţie să vorbească despre actuala indispoziţie, nu am avut de ales decât să-l las singur şi să mă duc în treburile mele, care acum vor fi fără îndoială marcate de gânduri tulburătoare legate de Brian. Am decis să-mi iau cei doi câini – doi câini de rasă pug mereu ultra fericiţi şi fermecător de ameţiţi – la o plimbare, crezând că puţin timp în pădure (cea localizată vizavi de terenurile de tenis, aş putea să adaug) ne va face bine. Am observat imediat maşina lui Brian parcată la câţiva metri distanţă de semnul de stop din colţul străzii care se intersecta cu strada mea.

„Mă aştepta pe mine?" m-am întrebat entuziasmată, poate un pic absurd, şi apoi m-am întrebat, încă o dată, probabil aproape a mia oară: „ce-i în capul meu?"

Câinii mă trăgeau spre semnul de stop, ruta noastră obişnuită spre pădure, deci m-am prefăcut că nu i-am observat maşina, dar imediat ce el m-a observat, a condus nonşalant spre semnul de stop a coborât geamul şi m-a strigat. „Hei, eşti sigură că eşti bine?" „Sunt bine", i-am replicat „tu eşti cel ce a avut o săptămână grea, nu eu". Apoi, pentru a schimba subiectul, ca să nu ne poticnim în acelaşi loc în care rămăsesem în conversaţia anterioară, am băgat mâna în buzunar şi am scos pachetul de biscuiţi cu unt de arahide pe care îl luasem înainte să ies din casă, pentru cazul în care m-aş fi găsit în exact această situaţie (sau cel puţin una similară care implica o întâlnire stângace, faţă în faţă cu

Brian). Ştiam că biscuiţii cu unt de arahide erau mâncarea de consolare preferată a lui Brian, şi voiam cu tărie să fiu eu sursa acesteia.

„Merci” a spus, luând biscuiţii şi punându-i în suportul de cană de lângă scaunul lui, expresia de pe faţa lui fiind un amestec de curiozitate şi apreciere. Apoi Brian a zâmbit, primul zâmbet pe care îl văzusem în dimineaţa aceea, şi nu am putut să nu zâmbesc înapoi, deşi nici unul dintre noi nu avea nimic de spus. „Drăguţi căţei” a oferit el arătând cu capul spre figurile sinistre a celor doi căţei care urinaseră pe semnul de circulaţie şi miroseau pe rând teritoriul pe care îl marcaseră.

„Vreau să programez o lecţie” i-am zis mai mult ca să întrerup momentul prelungit care începea să devină penibil pentru că lucrurile pe care nu le spuneam începuseră să ia o importanţă mare.

„Sigur, trimite-mi un email. Merci pentru biscuiţi.”

„Aşa voi face şi cu plăcere. Ar trebui să-i duc pe căţei în pădure” am adăugat, arătând spre câinii care începuseră să tragă nerăbdători de lesă.

„Mulţumesc că ai oprit pe la terenul de tenis în dimineaţa asta” a spus Brian sub formă de scuză pentru indispoziţia sa.

„Nici o problemă” i-am răspuns făcându-i din mână.

Când eram deja la jumătatea străzii – cu o mişcare care am sperat să treacă neobservată – am privit înapoi unde fusese maşina lui Brian – sau încă mai era – şi l-am surprins privindu-mă în oglinda retrovizoare cum mă îndepărtez.

PARTEA A PATRA

„Tonight my baby and me, we're gonna ride to the sea
And wash these sins off our hands."
Bruce Springsteen - *"Racing in the Street"*[8]

8 „În seara aceasta iubita mea și cu mine vom fugi până în mare și ne vom spăla mâinile de păcate." Bruce Springsteen - „Alergând pe stradă"

BRIAN IV

„Brian, încă mai locuieşti cu nevasta comandată prin poştă? l-am întrebat, referindu-mă la thailandeza misterioasă cu care el, în trecut, îmi spusese că are un „aranjament" care includea – printre alte lucruri de care eram destul de sigură (dar nu absolut) – gătitul şi utilizarea maşinii.

Era prima dată când îl vădeam pe Brian, după un an, după ce fusese îndepărtat fără ceremonii – de către membrii noi ai conducerii clubului de tenis care pozau în vizionari – de pe postul său de antrenor principal de la clubul nostru de tenis. Deşi perciunii lui continuaseră să albească, în ce priveşte felul lui energetic de a fi, atât pe terenul de tenis cât şi în conversaţii, aproape nimic nu părea să se fi schimbat. Un schimb recent de emailuri a scos în evidenţă noua zonă pe care o frecventa şi mă invitase să încerc cursul de tenis cardio de miercurea dimineaţă care era pe cale să-l organizeze. Eram ultimii rămaşi din grupul nostru, şi scoteam cei 20 $ pentru plată, mai încet decât ceilalţi sperând să am o conversaţie între patru ochi cu Brian.

„A găsit un alt aranjament", m-a informat el, referindu-se la „mireasa" lui, amândoi simţindu-ne ciudat de confortabil cu apropierea noastră fizică după schimbul intens pe care l-am avut vara trecută şi schimbul recent de emailuri în care flirtam.

„Îmi pare rău", am spus încercând fără succes să evaluez în funcţie de expresia feţei sentimentele lui cu privire la schimbul acesta de aranjament.

În cele treizeci de minute care au urmat, am trecut prin multe alte subiecte, cele mai importante fiind faptul că avea nevoie de o operaţie foarte scumpă de artroplastie la genunchi (m-am închipuit jucând rolul de asistentă) şi că nu a mai băut de nouăsprezece ani (mi-am imaginat ieşirile la masă obişnuite şi socializarea fără ajutorul unui lubrifiant social). „Ce-i în capul meu?”m-am gândit în sine de câteva ori; ca şi cum hotărându-se în sfârşit să îmi dea un răspuns, Brian m-a privit atent şi mi-a spus „Chiar îmi pare bine să te văd; arăţi grozav.” Şi pentru a fi sigur că nu ratez potenţialul subtext, şi-a pus braţul puternic în jurul meu, m-a tras spre el şi m-a sărutat pe frunte, însă atent să lase totuşi un înţeles de „nu e mare lucru”, deschis interpretării.

...

În clasa a şaptea am experimentat primul acces de sărutat. Am folosit cuvântul „acces” pentru a caracteriza toate senzaţiile ciudate pe care experienţa le-a produs, oarecum apropiate cu cele ale unei boli: greaţă uşoară temperată de înviorarea grozavă care a urmat imediat. Danny Rafield a fost primul băiat de care m-am îndrăgostit şi am fost încântată când m-a întrebat dacă vreau să-i fiu partener pentru expoziţia de la ştiinţe şi apoi am fost în culmea fericirii când după ce am schimbat câteva cuvinte la petrecerea unui prieten în sâmbăta de dinainte, în timpul unui joc destul de intens de „şapte minute în rai” (în acest caz garajul familiei fiind „raiul”) eram oficial „împreună”.

Era după şcoală, într-o miercuri – una din acele după-amiezi de noiembrie când este prea frig pentru a fi toamnă dar nu destul pentru a fi iarnă. Eu şi Danny mergeam de la staţia de autobuz spre casa mea, chipurile să lucrăm pentru proiect, dar conştienţi că nu vom face mare lucru pentru el. Pentru că crescusem în unul din acele cămine în care puteam face cam orice aş fi vrut – fie din prea multă permisivitate parentală, fie din complet

dezinteres (niciodată nu am fost foarte sigură) – eu şi cu Danny a fost capabili, fără vreo explicaţie şi fără prea mult efort, să urcăm cele şapte scări din casa noastră împărţită pe trei nivele şi să intrăm direct în dormitorul meu.

Odată acolo, amândoi eram prea emoţionaţi pentru a face orice altceva decât inevitabilul, cât mai curând posibil. M-am aşezat pe pat prima; camera era prea mică pentru a improviza altceva decât evidentul, pentru că – până în acel moment – folosisem această cameră (cu tot rozul ei depăşit) doar pentru dormit sau citit. De obicei îmi făceam temele în confortul relativ al bucătăriei sau al mesei din sufragerie. În ceea ce-l priveşte pe Danny, el s-a aşezat stângaci lângă mine, aproape pe mine de fapt, croindu-şi incorect drumul spre o fată – iubita lui, totuşi – în patul ei. Ce a urmat a fost cea mai bună încercare a noastră a ceea ce credeam că înseamnă „a se giugiuli", după ce, fără îndoială, petrecuserăm ore întregi privindu-l pe Fronz din serialul „Happy Days" demonstrând varianta sa perfectă a acestei activităţi.

Danny a închis ochii, s-a aplecat spre mine, şi şi-a apăsat buzele închise de buzele mele (ochii mei, ar trebui notat, erau larg deschişi) stând aşa, aproape fără să se mişte, buzele lui crăpate lipite de ale mele, având un gust curios de sare şi vânt, geaca de imitaţie de piele, pe care nu se obosise să o dea jos, încă mai păstra mirosul de după-amiază târzie. La un moment dat, am realizat simultan că pasiunea noastră ar trebui să implice mai mult decât forma noastră petrificată pe patul meu încât – la fel cum un trunchi de copac cade imediat după ce s-a strigat „cade" – am căzut într-o mişcare continuă până când era întinşi unul lângă altul pe patul meu, buzele încă prinse în primul nostru sărut.

După aceea, când îl conduceam pe Danny la semnul de stop din colţul străzii mele, de unde îl aştepta mama lui, am făcut un pact solemn că, deşi

recunoşteam intenţiile noastre serioase de a fi un cuplu, „nu vom mai face asta niciodată” referindu-ne, bineînţeles, la cele treizeci de minute de frecare a buzelor uscate care avusese loc în acea după-amiază rece pe patul meu.

...

Când m-am despărţit de Brian în acea zi, m-am urcat în maşină şi am plecat cu un zâmbet mare şi un salut rapid, am avut un sentiment similar cu cel pe care îl simţisem pentru prima dată în clasa a şaptea – dragostea şi băieţii şi bărbaţii şi sexul toate sunt însoţite de un pericol inerent, deghizat alternativ drept dor şi dispreţ sau vreun amestec complicat al celor două şi, să te încrezi în propriul intelect, instinct sau simţ comun pentru a găsi o soluţie pe moment, este o aşteptare imposibilă, chiar nedreaptă.

Am petrecut toată vara trecută într-o adâncă stare de anticipare, culcându-mă cu Eric, dar visând la Brian – seara aceea de sâmbătă, în care a venit, ca o doză de adrenalină, neanunţat la uşa mea să înapoieze cheile de la maşină şi mobilul pe care soţul meu le uitase mai devreme pe o masă, lângă terenurile de tenis. Faţa mea era uşor îmbujorată din cauza vinului pe care îl băusem la cină, copii se jucau prin casă, fericiţi în isteria din mijlocul week-end-ului, Bob Dylan fredona „Bucket of Rain” de la radioul Pandora în camera de zi, şi eu disperată, voiam să-l conving pe Brian să accepte invitaţia la un pahar de vin (nu ştiam atunci că nu bea).

„Altă dată” a răspuns, probabil nevrând să întrerupă ceea ce era clar „timp pentru familie”.

Însă doar văzându-l… tânjeam să-l văd.

Îmi amintesc de asemenea numeroasele după-amiezi călduroase când împătuream haine în timp ce ascultam Leonard Cohen şi aruncam priviri pe fereastră sperând că poate voi vedea maşina lui Brian trecând pe lângă casa mea. Au fost patru ani de dor, de genul celui din liceu (gândiţi-vă la Luke

şi Laura din General Hospital), patru ani comprimaţi într-o vară sentimentală – un curent electric în venele mele – sângele prea aproape de suprafaţa pielii mele.

Asta înseamnă a înșela? Eu înşelam? Nu făcusem nimic în realitate şi totuşi, trăiam aproape în întregime în mintea mea, prinsă într-o conversaţie cu Brian, una care se termina de cele mai multe ori cu vocea emoţionantă a lui Jeff Buckley avertizând: Love is not a victory march, it’s a cold and it’s a broken hallelujah… hallelujah….hallelujah.[9]

9 Dragostea nu este un marș victorios, este un rece și indescifrabil: aliluia...aliluia...aliluia.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc copiilor mei minunați, Nathan, Jared și Asher, soțului meu Adam pentru sprijin și celor doi câini ai familiei, Pikachu și Dookie. De asemenea îi mulțumesc lui Wendy - editor, prieten, și partener de băutură - pentru sfaturile ei prețioase, perspectiva pe care mi-a împărtășit-o și umorul ei zilnic. În final, îi mulțumesc lui Constantin pentru că i-a plăcut manuscrisul meu atât de mult, încât l-a luat dintr-un morman de hârtie și l-a transformat într-o carte publicată.

DESPRE AUTOR

Leanne Tankel a studiat poezie la University of California, Berkeley și a avut șansa de a lucra cu inimitabilul Thom Gunn. A luat Masterul în Arte în specializarea Scriere Creativă, în cadrul Universității din Boston, unde a și predat. În prezent scrie proză, iar manuscrisul ei: Broken Hallelujaj: notes from a marriage (Fructul oprit: însemnări dintr-o căsnicie) a fost votat finalist în cadrul programului Santa Fe Literary Awards. Leanne trăiește alături de familia ei în Nordul statului Virginia, SUA.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- ERIC
- TROC
- SUMA PĂRȚILOR
- MAI MULT DECÂT O TABĂRĂ
- VANITATE
- MATT
- BRIAN I

PARTEA A DOUA
- CERC ÎNCHIS
- SEXUL MARITAL
- HANK
- PORNOGRAFIE
- BUCURIA PRIMEI JUCĂRII
- ATUNCI A FOST AȘA, ACUM ESTE ALTFEL
- BRIAN II

PARTEA A TREIA
- NU MAI AVEM TIMP SĂ VORBIM
- CERTURI MARITALE
- O NOAPTE ÎNGROZITOARE
- CE AM ÎNVĂȚAT ÎN TIMPUL DESPĂRȚIRII NOASTRE FORȚATE
- ÎMPĂCAREA
- PROCESUL
- CONSILIERE MARITALĂ
- SOCRII
- BRIAN III

PARTEA A PATRA
- BRIAN IV

MULȚUMIRI

DESPRE AUTOR

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5
- ERIC 6
- TROC 17
- SUMA PĂRŢILOR 22
- MAI MULT DECÂT O TABĂRĂ 31
- VANITATE 37
- MATT 43
- BRIAN I 47

PARTEA A DOUA 49
- CERC ÎNCHIS 50
- SEXUL MARITAL 54
- HANK 57
- PORNOGRAFIE 65
- BUCURIA PRIMEI JUCĂRII 68
- ATUNCI A FOST AȘA, ACUM ESTE ALTFEL 71
- BRIAN II 73

PARTEA A TREIA 76
- NU MAI AVEM TIMP SĂ VORBIM 77
- CERTURI MARITALE 81
- O NOAPTE ÎNGROZITOARE 87
- CE AM ÎNVĂŢAT ÎN TIMPUL DESPĂRŢIRII NOASTRE FORŢATE 89
- ÎMPĂCAREA 90
- PROCESUL 91
- CONSILIERE MARITALĂ 95
- SOCRII 99
- BRIAN III 106

PARTEA A PATRA 110
- BRIAN IV 111

MULŢUMIRI 116

DESPRE AUTOR 117